

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ Κ^ας DE NANTEUIL, ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ
[Συνέχεια · ἴδε σελίδα 145]

Ἐφ' οὗ συνδιελέχθησαν περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, ἀποταθείς πρὸς τοὺς δύο ἀξιωματικούς ὁ κ. Λεστούρης εἶπε :

— Τώρα εἶνε καιρὸς νὰ σὰς ἀνακοινώσω κάτι πολὺ σπουδαῖον.

Ὁ Υἱὸν καὶ ὁ Δουρόκης προσήλωσαν τὴν προσοχὴν αὐτῶν.

« Ἡξέυρετε, Δουρόκη, ὅτι εἴμεθα ἐκτελεσταὶ τῆς διαθήκης τοῦ Λάρα, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξίν μου ἔγραψα εἰς τὴν κυρίαν Λάρα, τὴν μητέρα του, παρακαλῶν αὐτὴν νὰ μὰς ὄρῃ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ τὴν συναντήσω ἢ πρὸ τῶν λουτρῶν τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ κάμω εἰς Βισῆ, ἢ μετ' αὐτά. Μετὰ μίαν ὀλόκληρον ἑβδομάδα λαμβάνω ἐπὶ τέλους μίαν ψυχροτάτην ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐπρότιμα καλλίτερον νὰ περιμένῃ τὴν ἀπὸ τὰ λουτρά ἐπάνοδόν μου.

» Ἐφ' οὗ ἐτελείωσα λοιπὸν τὰ λουτρά μου, ἔγραψα πάλιν εἰς τὴν κυρίαν Λάρα, ἣ ὁποία διὰ τηλεγραφήματος μοὶ ὄρῃσε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἠδυνάμην νὰ τὴν εὗρω εἰς τὴν οἰκίαν της.

» Τὴν ὄρισμένην ὥραν, ἐννοεῖται, ἦμην ἐκεῖ, περιέμεινα δὲ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας ἐντὸς μικρᾶς πολυτελεστάτης αἰθούσης. Ἐπὶ τέλους ἦλθε μία κυρία καταφορτωμένη μὲ κοσμήματα, μὲ πρόσωπον πουδραρισμένον, μολονότι θὰ εἶνε ἤδη ἡλικίας σαράντα πέντε μέχρι σαράντα ὀκτὼ ἐτῶν. Δὲν ὁμοιάζει παντάπασι μὲ τὸν φίλον μας Λάραν καὶ δὲν μοῦ ἤρесе διόλου.

« Εἰσιόντων καθεὶν τῶν εἰς τὴν γέφυραν » (Σελ. 147)

«Ας εἶνε. Τῇ ὠμίλησα περί τοῦ υἱοῦ τῆς, καί φυσικά ἤμην συγκεκινημένος.

»— Ὡ, κύριε, σᾶς παρακαλῶ, μὴ ἀνανεώ- νετε τὴν θλίψιν μου, ἐφώνηξεν.

»Φυσικά, δὲν ἀνανεώσω τὴν θλίψιν τῆς, καί ἀμέσως τῇ ὠμίλησα περί τῆς διαθήκης τοῦ υἱοῦ τῆς, περί τῆς ὁποίας ἐνόμιζον ὅτι ὁ δυστυχῆς φίλος μας εἶχε γράψῃ εἰς τὴν οἰκογέ- νειάν του.

»— Ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς ἀνακινώσω αὐτήν; ἠρώτησα.

»— Ὁχι, ἀπήντησε· ἡ διαθήκη πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ἐνώπιον τοῦ συζύγου μου καὶ τοῦ συμβολαιογράφου μου· σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ ἔλθετε αὐριον τὴν αὐτὴν ὥραν.

»Τὴν ἐπαύριον ἐνώπιον τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυ- ρίας Λάρα καὶ τῆς μεγαλειτέρας θυγατρὸς των ἐνεχείρησα τὸν ἐσφράγιστον φάκελλον εἰς τὸν συμβολαιογράφον, ἀναγγείλας εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ κ. Δουρόκης κυβερνήτης τοῦ Ἀστέρου, πλείων τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰς Χερσόυργον, εἶχε τὸ ἴδιον ἀντίγραφον τῆς διαθήκης ἐκείνης. Γε- νικῆ ἔκπληξις! Ὁ συμβολαιογράφος ἀνε- γνώσε τὴν διαθήκην, ἥτις ἦτο ἀπλή, συντο- μος, ἀξία καθ' ὅλα τοῦ πολυκλαύστου φίλου μας. Καθολικὴν κληρονόμον τῆς περιουσίας του καθίστα τὴν μητέρα του, πράγματι ὅμως ἀφήρει ἀπ' αὐτὴν ὅ,τι ὁ νόμος τῷ ἐπέτρεπε ν' ἀφαιρήσῃ. Ὄριξε λοιπὸν ὅτι ἡ κ. Λάρα ὑπε- χροῦτο νὰ δώσῃ εἰς τὴν θυγατέρα τῆς, δεσποι- νίδα Λουκίαν Λάρα, τὸ ποσοῦν δύο ἑκατομμυ- ρίων, τὸ ὁποῖον αὐτὴ θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ διαχειρίζεται ἐλευθέρως· ὁ ἀδελφός τῆς ἤλπι- ζεν ὅτι ἐμελλε νὰ νομφευθῇ ἀνδρα τίμιον καὶ ἀκέραιον, συνίστα δὲ εἰς αὐτὴν νὰ μὴ δελεα- σθῇ τυχὸν ἀπὸ ὄνομα ἢ περιουσίαν, ἀλλὰ νὰ ἐκλέξῃ σύντροφον τοῦ βίου τῆς ἀνθρώπον μὲ ἀξίαν καὶ μὲ χαρακτήρα.

»Ὁ Λάρας ἐδώρει ἀσήμαντα ποσὰ εἰς τοὺς ἀδελφούς του ὡς καὶ εἰς πιστοὺς τινὰς ὑπη- ρέτας τῆς οἰκίας των. Ἡ διαθήκη ἐξηκολούθει ὡς ἐξῆς: «Κληροδοτῶ τριακοσίας χιλιάδας φράγκων εἰς τὴν κυρίαν Ἰωσίην (Μαριάνναν) μητέρα τοῦ καλλίστου τῶν φίλων μου. Εἰς δὲ τὸν φίλον μου Ἰβὼνα κληροδοτῶ πρὸς ἀνάμνη- σιν ὅλα τὰ ἀντικείμενα ὅσα εὐρίσκοντο ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ μου ὅτε ἀνεχώρησα ἐκ Παρι- σίων. Ἀφίνω πενήντα χιλιάδας φράγκων ὅπως

διανεμηθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθή- κης μου εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ναυτῶν τοῦ Ἀστέρου, τὰς ὁποίας οὗτοι θὰ κρίνωσιν ἀξίας βοηθείας ἢ προστασίας». Ἐν τέλει δὲ ἡ διαθήκη περιεῖχε: «Κληροδοτῶ: Α') εἰς τὸν κυβερνή- την καὶ φίλον μου κ. Λεστούρη, τὰς ἐλαιο- γραφίας αἱ ὁποῖαι ἐστόλιζον τὴν αἴθουσάν μου καὶ τῶν ὁποίων ἐπιτετα ὁ κατάλογος. Ἐλπίζω ὅτι ὁ ἀγαπητός μου κυβερνήτης θὰ δεχθῇ τὰ ἐνθύμια ταῦτα φίλου, ὅστις ὀφείλει πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην. Β') Εἰς τὸν κ. Δουρόκην ἑκα- τὸν πενήντα χιλιάδας φράγκων, ποσοῦν ἴσον πρὸς τὴν κληρονομίαν ἣν ἔλαβεν ἐκ τῆς πατρικῆς του περιουσίας, καὶ ἣν εὐγενῶς παρεχώρησεν εἰς τὰς τρεῖς θυγατέρας τῆς ἀδελφῆς του, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος εἶχεν ἀποθάνῃ κατεστραμμέ- νος οικονομικῶς.»

»Οὐδεὶς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ἐκπληξί- ν των ἀνθρώπων ἐκείνων, ἐφ' ὅσον ἤκουον τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης, ἐξηκολούθησεν ὁ Λε- στούρης. Ἀφ' οὗ ὁ συμβολαιογράφος ἐπεράτωσε τὴν ἀνάγνωσιν κατ' ἀρχὰς ἕμειναν ἄφωνοι. Ἐπὶ τέλους ἡ κυρία Λάρα ἔλαβε τὸν λόγον.

»— Δὲν δύναμαι, εἶπε, νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν ἐκπληξί- ν μου, οὐδὲ τὴν λύπην μου, δι' ὅτι πρὸ ὀλίγου ἠκούσαμεν. Εἶνε διαθήκη τὸ ἀσυνάρ- τητόν αὐτὸ ἔγγραφο; Τίς ἤξυρει ποῖοι ἐπη- ρέασαν τὸ δυστυχῆς παιδί μου, ὅταν ἔγραψε τὰς γραμμάς αὐτάς! Ἀλλ' ἂν ὁ συμβολαιο- γράφος μου μὲ βεβαιώσῃ ὅτι ἡ διαθήκη εἶνε ἐν τάξει καὶ ἀπρόσβλητος, θὰ ὑποκύψω, διαμαρ- τυρομένη ὅμως ἐνδομύχως!.

»Λυγμὸς διέκοψε τοὺς λόγους ἐκείνους· ἐστρά- φην καὶ εἶδα τὴν δεσποινίδα Λουκίαν Λάρα, χύνουσαν θερμὰ δάκρυα.

»Τὴν ἐπαύριον ὁ συμβολαιογράφος ἦλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον κατῴκουν μοι εἶ- πιν ὅτι δὲν θὰ διαμφισβητηθῇ τὸ ἔγκυρον τῆς διαθήκης, ἀλλ' ὅτι ἀπαιτεῖται καὶ ἡ παρουσία τοῦ κ. Δουρόκη ὅπως ἀρχίσῃ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς.»

Ὁ κ. Δουρόκης καὶ ὁ Ἰβὼν ἤκουσαν μὲ ἐκπληξί- ν τὴν πρᾶγματι σπουδαιοτάτην ἀνα- κοίνωσιν τοῦ κ. Λεστούρη. Ὁ Ἰωσίης κρα- τῶν τὴν κεφαλὴν του διὰ τῶν χειρῶν του ἐκλαίεν ὡς μικρὸν παιδίον, ὅπως τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποθάνῃ ὁ Λάρας. Λοι- πὸν ὁ φίλος του τὸν εἶχεν ἐνθυμηθῇ, ἠθέλησε

νὰ τῷ προλειάνῃ τὸν δρόμον, νὰ τὸν διευκο- λύνῃ εἰς τὸ στάδιόν του, κληροδοτῶν εἰς τὴν μητέρα του τὸ σπουδαῖον ἐκεῖνο ποσοῦν, καθι- στῶν αὐτὸν οικονομικῶς ἀνεξάρτητον. Πόσον σπανία, πόσον εὐγενῆς καρδία ἦτο ἐκείνη!.

Καὶ ὁ Δουρόκης βαθύως ἐπίσης συνεκινήθη, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἐξεπλάγη. Πῶς ἠδυνήθη νὰ μάθῃ ὁ Λάρας ὅτι αὐτὸς προσέφερε τὸ ἀνά- λογον τῆς πατρικῆς κληρονομίας του εἰς τὰς ἀνεψιάς του;

Τὶ ἔκτακτος ψυχῆ ἦτο ὁ νέος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον αὐτὸς εἶχε κατ' ἀρχὰς τόσον ἀδίκως παραγνωρίσῃ;

Ἀφ' οὗ συνῆλθον πῶς πάντες ἐκ τῆς συγ- κινήσεως, ὁ Ἰβὼν διηγήθη ὅτι ὅτε προσωρι- σθησαν εἰς τὴν Σαίγγονην ἐξῆλθε καὶ προσηυ- χήθη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Λάρα, καὶ ὅτι ἔλαβε τὰ κατάλληλα μέτρα ὅπως ὁ τάφος μὴ μείνῃ ἐγκαταλειμμένος καὶ ἀπεριποίητος. Αἱ ἐκεῖ Ἀδελφαὶ τοῦ Ἐλέου ἀνέλαβον νὰ τὸν ἐπιβλέ- πωσι, καὶ νὰ ποτίζωσι τὰ ἐπ' αὐτοῦ ἀνθη.

Ἐν τῇ σειρά τῆς διηγήσεώς μας ἐλησησή- σαμεν κάπως τὸν φίλον μας Πλοίαρχον. Εἶδα- μεν ὅτι εὐρίσκατο ἐντὸς τῆς διευθυνομένης εἰς τὸν Ἀστέρα ἀκάτου μετὰ τοῦ κ. Λεστούρη καὶ τῆς κυρίας Ἰωσίης. Εὐθύς ὡς ἐπήδησεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ὤρμησε καταθωπεύειν ἀλληλο- διαδόχως τὸν κύριόν του, τὸν κ. Δουρόκην, τοὺς ἀνδρας τοῦ πληρώματος, ὅσους ἐγνώριζεν ἔπειτα διέτρεξεν ὅλα τὰ μέρη τοῦ πλοίου ὁσφραϊνόμε- νος, καὶ ἐνίοτε στεναζών. Ἀκολουθῶν Ἰστατο ἐνώπιον τῶν παλαιῶν φίλων του σείων τὴν οὐ- ράν του, παρατηρῶν αὐτούς ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ τι.

Ὁ Πλοίαρχος ἐφαίνετο συλλογιζόμενος. Εἶχεν ἐπανεύρη ὅλους τοὺς φίλους του, εἶχεν ἐπανεύρη ὅσους εἶχε γνωρίσῃ ἄλλοτε καὶ αὐ- τὸν τὸν Ἀστέρα, ἀλλὰ διατι τότε δὲν ἐφαι- νετο καὶ ὁ ἀξιωματικός, τὸν ὁποῖον εἶδε κεί- μενον ἐπὶ μιᾶς κλίνης εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην; Διατι ὁ τόσον καλὸς πρὸς αὐτὸν νέος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὸν ἠγάπα τόσον πολὺ καὶ τῷ ἔφερε

τόσα ὠραία πράγματα, διατι ἔγινεν ἄφροντος; Κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς γαφύρας τοῦ Ἀστέρου συνδιάλεξιν τὸ ὄνομα τοῦ Λάρα ἐπανελήφθη συχνά. Ὅσαίς δ' ὁ Πλοίαρχος ἤκουε τὸ ὄνομα τοῦτο ἀνετινάσσετο, ὕψωνε τὰ ὠτά του, ἐκίνε τὴν οὐρὰν του, προσεπάθει νὰ ἐνοήσῃ...

« Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Ἰβὼν μετὰ τινὰς στιγ- μάς σιωπῆς, ἐνθυμείσθε τὴν μικρὰν ἐκείνην ἀνη- ναμίτιδα τὴν ὁποίαν εὐρομεν ἐπὶ μιᾶς γιοῦ- κας πειρατῶν; Τὴν εἶδα εἰς τὴν Σαίγγονην μοι εἶπον ὅτι τὰς πρώτας ἡμέρας ἐκλαίει κατὶ ἐξῆται «ἕνα μεγάλο σκύλο.»

»Μητέρα, τώρα ποῦ εἶσθε τόσον πλουσία, εἶ- πειν ἀποταθείς εἰς τὴν κυρίαν Ἰωσίην, δὲν στέλλετε εἰς τὴν διευθύντριαν τοῦ νοσοκομείου ἐν μικρὸν ποσοῦν τὸ ὁποῖον νὰ χρησιμεύσῃ βρα- χύτερον ὡς προῖξ τῆς μικρᾶς; Εἶνε ἀρκετὰ ἐξυπνὴ; τώρα ποῦ τὴν ἐκαθάρισαν δὲν εἶναι πλέον τόσον ἀσχημὴ ὅσον εἶχα φαντασθῆ.»

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἀστὴρ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναυ- σταθμὸν, ἀμέσως δὲ ἤρχισεν ὁ ἀφοπλισμὸς αὐτοῦ.

Τώρα εἶνε ἀνεύ ἰστιῶν, ἀνεύ σχοινίων, ἀνεύ ἰστῶν, οὕτω δὲ θὰ μένῃ ἐν τῷ ναυστάθμῳ πληη- σίον τῶν ἄλλων συναδέλφων τοῦ μετὰ τῶν ὁποίων συνεδοξάσθη εἰς τὰς ἀπομακρυσμένας θαλάσσας, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν διαταγήῃ τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν θὰ ἡλεκτρί- σῃ τὸ ἀκίνητον αὐτὸ σῶμα. Τότε θὰ ἐξαρτί- σθῇ ἐκ νέου ὁ Ἀστὴρ, λίαν κατεσκευασμένος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, καὶ ὁ ἀποπλευσῆ- τίς οἶδεν εἰς ποίας θαλάσσας μετ' ἄλλων ἀξιο- ματικῶν καὶ ἄλλων ναυτῶν. Ἐκεῖνοι δὲ οὐδὲ ὁποῖοι τὸν ἀφῆκαν μὲ λύπην, ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι κρυφίως ἐσπῶγγίζον ἐν δάκρῳ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀφθαλμοῦ των θὰ ἐπανίδωσιν ἄρα γε τὸν Ἀ- στέρα των; Ἄν τὸν συναντήσωσι μακρὰν, εἰς ὠκεανὸν τινὰ, ἢ καρδία των θὰ κτυπήσῃ γορ- γώτερον! Ὅθ' ἐνθυμηθῶν τὰς πυρετώδεις ὥρας τῶν κινδύνων καὶ τῶν μαχῶν!

[Ἐπιτετα τὸ τέλος]

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παράκλησιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς Καὶ DE NANTEUIL

ΟΥΔΕΝ ΚΑΚΟΝ ΑΜΙΚΤΟΝ ΚΑΛΟΥ

Ἀμφότεροι ἦσαν ἀμήλικες, πενήντα πέντε ἔτων, περιουσίας περίπου τῆς αὐτῆς καὶ μόνον τοὺς ἐχώριζεν ἡ τράπεζα καὶ ἡ κλίνη. Καὶ ὁμῶς!

Ἐκάτερος εἶχεν ἴδιον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι περὶ παντός πράγματος, ἴδιον μέτρον ἐκτιμήσεως τῶν ἀνθρώπων, ἴδιον τρόπον τοῦ ἐξετάζειν καὶ παρατηρεῖν τὰ πράγματα!

Καὶ ὁ μὲν κύριος Καλαμάκης ἦτο ὑψηλός, ἰσχνός, ξηρός, ὀξυδερκής, ἀείποτε ἔτοιμος νὰ ἐπικρίνῃ οἷον δῆποτε πρᾶγμα ἢ οἷον δῆποτε ἄνθρωπον, νὰ κατηγορήσῃ μᾶλλον ἢ ἦττον δικαίως πάντας μὲν καθ' ὅλου τοὺς ἀνθρώπους, ἰδίᾳ δὲ τοὺς συγχρόνους του· ὁ δὲ κ. Σφαιρίδης παχύς, προγαστρῶ, μειδιῶν, φορῶν δίοπτρα χρυσᾶ τὰ ὅποια συνεφέρονον θαυμάσια πρὸς τὸ φαιδρῶν πρόσωπόν του, ἐφαίνετο μεταχειριζόμενος αὐτὰ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ βλέπῃ ὅ τι καλὸν καὶ ἄξιον λόγου. Ὅτι δὲ πρᾶγμα κατεδικάζον οἱ φαιοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ κυρίου Καλαμάκη, τὰ δίοπτρα τοῦ κυρίου Σφαιρίδου τὸ ἐμίκρυνον, τὸ ἐμετρίαζον καὶ το συνέχουρον.

Οἱ γνώριμοί των ἀνόμαζον τὸν μὲν κύριον Σφαιρίδην ἡμέραν, τὸν δὲ κύριον Καλαμάκην νύκτα· ἄλλοι δὲ πάλιν τοῦτον μὲν Ἡράκλειτον ἐκείνον δὲ Δημόκριτον.

Πρωῖαν τινὰ ἐπανερχόμενοι ἐκ τοῦ τακτικού περιπάτου των συνδιελέγοντο.

« Ἀγαπητέ μου, ἔλεγεν ὁ κύριος Ἡράκλειτος, θὰ καταντήσῃς γελοῖος ἐνεκὰ τῆς πολλῆς σου καλωσύνης.

— Τοῦλάχιστον δὲν βλέπω κανένα, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δημόκριτος φαιδρός.

— Μὲ συγχωρεῖς; ἡ μανία σου, τὸ νὰ θέλῃς καὶ καλὰ νὰ ἐπιδοκιμάζῃς τὰ πάντα νὰ ἐπικροτῇς εἰς τὰ πάντα, μὲ δαιμονίζει εἰς βαθμὸν ἀνεξήγητον. Χθὲς λόγου χάριν δὲν εἰμπόμεσθαι νὰ γευματίσω συλλογίζομενος τὸ κίβητιον γνωμικὸν σου «Οὐδὲν κακὸν ἀμικτόν καλοῦ.» Τί νὰ σοὺ εἰπῶ, μ' ἐπίασαν τὰ νεῦρά μου.

— Ἔτσι εἶ; Τότε λοιπὸν, φίλε μου, ὅποιαν ἀναίρεσιν τῶν λόγων μου θέλεις νὰ κάμω, διὰ νὰ σοὺ ἐπανεῖλθῃ σήμερον ἡ ὄρεξις;

— Θεέ μου! Δὲν σοὺ ζητῶ δὲ τὸσον πρᾶγ-

μα, μόνον σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ἐγκωμιάζῃς ἄλλοτε τὸν καιρὸν εἰς πᾶσαν περίστασιν. Ἐάν δὲν ἔχωμεν ἀλεξιβρόχιον καὶ ἀνοίξουν οἱ καταράσσεται τοῦ οὐρανοῦ ἀπροσδοκῆτως, ἐν ᾧ ἐγὼ ἀγανακτῶ καὶ φοβοῦμαι μήπως πλευριτώσωμεν καὶ οἱ δύο μας ἢ τοῦλάχιστον μὴ μας ἔλθῃ καταρροὴ δυνατὴ, σὺ ἀρχίζεις δολολογίαν.

Α'. Ἡ ἀτμόςφαιρα εἶχεν ἀνάγκη νὰ δροισιθῇ.

Β'. Παρεπινοῦντο δικαίως οἱ γεωργοὶ διότι ἦτο μεγάλη ξηρασία.

Γ'. Τώρα θὰ φυτρώσουν ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ τὰ πιζέλια καὶ αἱ φράουλαι.

Δ'. . . .

— Δὲν ἐπροχώρησα δὲ τὸσον πολὺ, εἶπεν εὐθύμως ὁ κ. Σφαιρίδης.

— Διότι δὲν σε ἀφῆσα, φίλτατε· εἰ δὲ μὴ θὰ μου ἀράδιαζες ὅτι εἶχον ἀνάγκην βροχῆς οἱ βάρταχοι, αἱ πάπαι, οἱ πωληταὶ ἀλεξιβροχίων καὶ οἱ ἀμαξηλάται.

— Αἶ, φίλτατε, ὅλοι πρέπει νὰ ζήσουν.

— Καὶ ἡ ἀράχνη, εἶπεν ὁ κ. Καλαμάκης.

— Καὶ διατί ὄχι; εἶπεν ὁ κύριος Σφαιρίδης. Ἡ ἀράχνη, φίλε μου, εἶνε ζῶν τοῦ ἐποίου τὴν ἄξιαν παρεγνώρισαν οἱ ἄνθρωποι. Εἶνε ζῶν ἐπιτήδειον, εὐφρέστατον, φιλόπονον καὶ φιλόμουσον, ἀγκυρὰ πολὺ τὴν μουσικὴν . . .

— Καὶ τὰς μύϊας; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ κ. Καλαμάκης.

— Ὅχι περισσότερον παρ' ὅσον σὺ ἀγαπᾷς τοὺς φασιανούς καὶ τὰς πέρδικας. Κατὰ τὴν νεότητά σου εἶχες φῆμην μεγάλου κυνηγοῦ καὶ Κύριος οἶδε πόσα καὶ πόσα τριχωτὰ καὶ πτερωτὰ ἐσκότασες χάριν διασκευάσεως, ἐν ᾧ ἡ καίμενη ἢ ἀράχνη φονεύει τὰς μύϊας πρὸς συντήρησιν τῆς.

— Σὺ, φίλε μου, εἶσαι ἀφόρητος μὲ τὴν μανίαν ὅπου ἔχεις νὰ ζητῇς πάντοτε τὴν καλὴν ὄψιν παντός πράγματος.

— Σὺ δέ, κύρ Καλαμάκη, πάντοτε τὴν ἀνάποδην.

— Τῆς ἀράχνης, τῆς ἀράχνης τὴν καλὴν ὄψιν νὰ μου δείξῃς, ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Καλαμάκης.

— Μετὰ χαρᾶς ἐνθυμοῦμαι μάλιστα ὅτι ὅταν ἤμην παιδίον ἠρώτησα τὸν μακαρίτην τὸν πατέρα μου εἰς τί δύναται νὰ ὠφελήσουν αἱ ἀράχναι, καὶ ἐκεῖνος μ' ἀπεκρίθη ὡς ἐξῆς: «Ὁ Δαυὶδ ἠρώτησε τὸν Κύριον τί δύναται νὰ χρησιμεύσῃ τὸ μιοσφύρον τοῦτο ζωῦφιον. Ὁ δὲ Κύριος ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς:

«Ἡμέραν τινὰ ὁ Δαυὶδ καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Σαοῦλ καὶ μὴ ἔχων ποῦ νὰ κρυφθῇ, παρέτηρσεν ἐκεῖ που πλησίον σπηλαίου τοῦ ὀποίου ἡ εἴσοδος ἦτο πολὺ στενὴ. Εἰσῆλθε δὲ ἔρπων μετὰ πολλῆς δυσκολίας. Ἀλλὰ μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸ καταφυγεῖόν του καὶ ὁ διώκτης του ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη του ἐφθασε μέχρι τοῦ σπηλαίου.

»— Ἐδῶ θὰ εἶνε, εἶπε πρὸς τοὺς στρατιώτας του· ἄς εἰσέλθῃ εἰς ἐξ ὑμῶν καὶ νὰ μοῦ τον φέρῃ νεκρὸν ἢ ζωντανόν.

»— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ διοικῶν τοὺς στρατιώτας, εἶνε περιττόν. Δὲν βλέπετε τὴν λεπτήν αὐτὴν ἀράχνην, ἡ ὅποια φράττει τὴν ὀπήν τοῦ σπηλαίου; Ἐάν εἰσῆρχετο ὁ Δαυὶδ ἠθελε τὴν σχίσῃ καὶ ἡ ἀράχνη δὲν θὰ εἶχε καιρὸν νὰ ὑφάνῃ τὸ ὄφραμά της πάλιν τὸσον σύντομα.

»Ὁ Δαυὶδ ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους καὶ πρὶν εἶτι ἀπομακρυνθῶσιν οἱ δειώταί του ἔπασε κατὰ γῆς ψιθυρίζων μετὰ κατανούξεως.

»— Θεέ πολυέλεε καὶ πολυεὐπλαγγνε, ἡ θεία σου Πρόνοια λαμβάνει τὰ ὄργανά της ὀπόθεν θέλῃ. Ἐμαθον τώρα πλέον ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν ἔργων των χειρῶν σου εἶνε ἀχρηστον καὶ περιττόν ἐν τῷ κόσμῳ. Σήμερον ηὐδόκησας νὰ σώσῃς τὸν δούλον σου διὰ τοῦ ταπεινοῦ καὶ εὐτελοῦς τούτου ζωῦφιου. Ἄφρον ἴσως θὰ εὐδοκήσῃς νὰ δώσῃς εἰς ἄλλο πλάσμα σου τὸ αὐτὸ μάθημα, τὸ ὅποιον ἔδωκας εἰς ἐμέ σήμερον. Πᾶν ὅ τι ἐποίησας εἶνε καλῶς πεποιημένον.»

— Ἀξιόλογα, εἶπεν ὁ κύριος Καλαμάκης μεθ' ὅλης τῆς εἰρωνείας του. Τοῦ λοιποῦ δὲν θα διατάξω πλέον τὴν ὑπηρετρίαν μου νὰ κυ-

νηγῇ τὰς ἀράχναις. Καὶ ἡ ὀκνηρία της θὰ εὐλογηῇ ἐξ ὅλης καρδίας τὴν μνήμην τοῦ προφητάντακτος. Ἀλλὰ τί γνώμην ἔχεις περὶ τούτου, κύρ Σφαιρίδης μου. . . .»

Καὶ ταῦτα λέγων ἐδείξε διὰ τῆς ῥάβδου τοῦ μέγα ξύλινον κιβώτιον κείμενον πλάγιως παρὰ τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς κλίμακος, πρὸς εὐκολίαν τῶν ἐνοικούντων, οἵτινες ἀπεταμίσειον ἐν αὐτῷ τὰ σαρώματά των.

«Μυριάκις εἶπα εἰς τὸν ἐπιστάτην νὰ μὴ ἀφήνῃ τὸ κιβώτιον αὐτὸ ἐδῶ πέραν τῶν 7 π.μ. Δὲν ἔχει τὸν νοῦν του ἔς τὸ κεφάλι του καὶ ἠθαρρῶ πως. . . .»

— Αἶ, ὁ καίμενος εἶνε οικογενειάρχης, . . . εἶπεν ὁ κύριος Σφαιρίδης.

— Δὲν ἀντιλέγω, ἀλλὰ εἰπειθὴ δὲν εἰςεύρει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπηρεσίαν του θὰ τον ἀποβάλω καὶ μάλιστα σήμερον πρὶν νυκτώσῃ.

— Συγχώρησέ τον, πρὸς χάριν μου, χάριν τῆς γυναικὸς του καὶ τῶν τεσσάρων τέκνων του.

— Λυποῦμαι πολὺ διότι δὲν θὰ εἰμπόμεσθαι νὰ σε εὐαρεστήσω, φίλτατέ μου. Ἀλλὰ βλέπεις ὅτι δὲν μου λέγεις περὶ τοῦ κιβωτίου αὐτοῦ τὴν συνηθισμένην σοὺ φράσιν ὅτι: οὐδὲν κακὸν ἀμικτόν καλοῦ. «Ε; διακ-

«ΣΤΑΘΗΤΕ Κ' ΕΦΘΑΣΑ»

τί δὲν μοῦ το λέγεις;

— Καὶ ποῦ το εἰςεύρεις ὅτι δὲν ἀρμόζει καὶ ἐδῶ; εἶπε μετὰ τινος δειλίας ὁ κύριος Σφαιρίδης.

— Α! μὰ εἶσαι ἀδιόρθωτος, κύρ Καλαμάκη! ἄ! . . .

— Καλημέρα παππού! ἠκούσθη αἰφνίτης παιδικῆ φωνὴ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος. Κυττάζετε με πῶς κατεβαίνω γρήγορα γρήγορα διὰ νὰ σας προφθάσω νὰ σας φιλήσω τὸ χέρι! Σταθῆτε καὶ ἐφθασα.»

Παιδίον ἐξαετές ἐκάθητο περιβάδην ἐπὶ τῷ στηρίγματι τῆς κλίμακος καὶ ὠλίσθησε μετὰ κταπληκτικῆς ταχύτητος ὥστε διήλθε πρὸ τῶν δύο γηραιῶν φίλων μας ὡς ἀστραπή.

— Τί κάμνεις, ἄθλιε! ἀνεφώνησεν ὁ κύριος

Καλαμάκης, πρὸς τὸν ἐγγονόν του, θὰ πῆσῃ
νὰ σκετωθῆς!»

Πάρ! ἤκουσθη φόφος ὑπόκωφος. Τὸ παι-
δίον ἔπεσε κάτω εἰς τὴν αὐλὴν παρὰ τὴν κλι-
μακα.

«Κωστάκη μου! ἀνεφώνησεν ἀπελπισ ὁ δυσ-
τυχῆς πάππος καὶ κατέβη ἀνὰ τέσσαρας τὰς
εἰκοσιπέντε βαθμίδας τῆς κλίμακος. Κωστάκη
μου! κύρ Σφαιρίδῃ, ἀγαπητέ μου φίλε, τρέξε
διὰ ἱατρόν, φώναζε τὴν ὑπέρτριαν, τὸν θυρω-
ρόν, ὅποιον εὕρης... Πάει τὸ ἐγγονάκι μου,
πάει!..»

Ἄλλὰ πράγματι οὐδεὶς κίνδυνος ὑπῆρχε.
Διότι ὁ Κωστάκης καὶ μὲν δὲν ἠδύνατο νὰ
σηκωθῆ, ἀλλ' ἦτο ἐξηπλωμένος ὑπτιος καὶ
ἐκίνει τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του εἰς τὸν
ἀέρα ὅπως ἡ χελώνη ὅταν εἶνε ὑπτία.

Δὲν ἠδύνατο νὰ σηκωθῆ, διότι ἦτο ἐξη-
πλωμένος μαλακὰ μαλακὰ ἐντὸς τοῦ κιβωτίου
τῶν ἀκαθαρσιῶν.

«Ἵψιστε Θεέ! ἀνεφώνησεν ὁ πάππος ἀφ' οὗ
ἔφασεν ἐπανειλημμένως τὸ σῶμα τοῦ ἐγγόνου
του· δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου! δὲν ἔπαθε τὸ
μικρὸ μου τίποτε. Ἄλλὰ ἂν δὲν ἦτο αὐτὸ τὸ
κιβώτιον, ἀλλοίμονον δὲν θὰ εἶχα τώρα ἐγγο-
νάκι!»

— Οὐδὲν κακὸν ἀμικτον καλοῦ, ἐπιθύρυσεν
ὁ κύριος Σφαιρίδης.

— Ναι, καί, φίλε μου, οὐδὲν κακὸν ἀμικτον
καλοῦ, ἐπανελάθεν ὁ κύριος Καλαμάκης. Εἴ-
κοσι δραχμάς, ἑκατὸ δραχμάς θὰ δώσω εἰς
τὸν ἐπιστάτην τὸν λαμπρόν αὐτὸν ἀνθρωπον.
Θά τον κρατήσω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ὅσον
ζῆ. Ἄ! φίλτατέ μου κύριε Σφαιρίδῃ, — καὶ ἡ
φωνή τοῦ κ. Καλαμάκη ἦτο σφόδρα συγκεκι-
νημένη — φίλτατέ μου, εἰς τὸ ἐξῆς εἶμαι καὶ
ἐγὼ συμφωνότατος καὶ διακηρύττω ὅτι εἶνε
ἀληθέστατον ὅτι α ΟΥΔΕΝ ΚΑΚΟΝ ΑΜΙΚΤΟΝ
ΚΑΛΟΥ. »

ΠΑΝΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιά φορά κ' ἕναν καιρὸ ἦταν μιὰ φτω-
χούλα κόρη, ἡ ὁποία κατοικοῦσε μέσα ἔς ἓνα
μεγάλον δάσος ἔς ἓνα μικρὸ σπιτάκι. Τὸ καλο-
καίρι ἔτρεχε κάτω ἀπὸ δένδρα, πεταχτὴ ὡς
τὰ πουλάκια καὶ ξεννοιαστὴ ὡς τὰ μικρὰ
ζωῦφια τῆς γῆς· μὰ ὅταν ἄρχιζε ὁ χειμῶνας
ἔπρεπε νὰ μένη κλεισμένη μέσα ἔς τοὺς τέσ-
σαρες τοίχους τοῦ σπιτιοῦ της, ὅλη τὴν ἡ-
μέρα μονάχη καὶ ἐρημῇ· ὁ πατέρας της ἐδόυ-
λενε μακρὰ ἀπὸ κεῖ καὶ τὰ δύο της ἀδελ-
φάκια ἐπήγαιναν ἔς τὸ σχολεῖο.

Αὐτὴ ἡ καϊμένη εἶχε παύσῃ πιά νὰ πη-
γαίνῃ, εἶχε ἀφήσῃ τὰ γράμματα ἀπὸ τὸν
καιρὸ ποῦ ἔχασε τὴν μητέρα της· ἔπρεπε νὰ
μείνῃ αὐτὴ ἔς τὸ πόδι της καὶ δὲν ἦτον εὖ-
κολο, καὶ μάλιστα γιὰ τὴν ἡλικίαν της· γιὰτι
ὡς εἶπαμε πῶς ἦταν πολὺ μικρούλα.

Ἐπερνοῦσε λοιπὸν ὡρες ὀλοκλήρες ὀλομό-
ναχη, κοντὰ ἔς τὴ φωτιά, ὅπως ἡ φτωχὴ
ἐκείνη Σταχτομποῦτα, μὲ μόνῃ τῇ διαφορᾷ
ὅτι ἐκείνη εἶχε νονὰ μιὰ μάγισσα, τῆς ὁποίας
τὸ ραβδί ἔκανε θαύματα, ἐνῶ ἡ ἰδικὴ μας ἡ
φτωχούλα εἶχε γιὰ νονὰ μιὰ θεῖα της, μιὰ
γρηοῦλα τσοπάνισσα, πεσοὶ καὶ κόκκαλο, τῆς

ὁποίας τὸ ραβδί δὲν εἰμποροῦσε νὰ κάνῃ τί-
ποτε ἄλλο, παρὰ μόνον τὸ πολὺ-πολὺ νὰ ὀδη-
γῆ καὶ νὰ βαλῆ μέσα ἔς τὸ μανδρὶ τὰ ἄλλα
της προβατάκια, τὰ ὅποια μόνῃ της ἐβοσπε
τὴν ἡμέρα ἔς τοὺς ἀγρούς.

Ἡ Σταχτομποῦτα μας (ὡς τὴν λέμε κ' εἶ-
μεις μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα) ἤξευρε νὰ διαβάξῃ·
ἡ βιβλιοθήκη της ἦταν καὶ αὐτὴ πτωχὴ ὅπως
ἡ κυρά της, εἶχεν ὅμως καμμιά δωδεκαριά
πεντάρικες ζωγραφιές μὲ ζωηρὰ-ζωηρὰ χρώ-
ματα, κόκκινα, γαλαζία, πράσινα καὶ κίτρινα,
καὶ αὐτὲς ἡ ζωγραφιές ἐξιστόριζαν τὰ παρα-
μῦθια τῆς ἀληθινῆς Σταχτομποῦτας, τοῦ Γαί-
δάρου καὶ τοῦ Παπουτσωμένου Γάτου. Εἶξευρε
λοιπὸν κατὰ γράμμα τί χάρι καὶ τί δύναμι
ἔχουν ἡ μάγισσες κ' ἡ μοῖρες· γι' αὐτὸ ὅταν
ὀλομόναχη ὤνειρεύετο ἔξυπνη κοντὰ ἔς τὴ
θερμάστρα καὶ ἄκουγε τὸ τσοκάλι νὰ βράζῃ
ἔς τὴ φωτιά καὶ νὰ μουρμουρίζῃ, ἔλεγε καὶ
ξανάλεγε μὲ τὸ νοῦν της τὰ χαριτωμένα αὐτὰ
παραμῦθια, ὅπου τὸ ραβδί τῆς μοῖρας δίνει
καὶ παίρνει τὸ πῖσταυε μάλιστα τόσο πολὺ
ποῦ καταντοῦσε καμμιά φορά νὰ λημονῆ τὴ
φτώχεια της καὶ νὰ νομίζῃ ὅτι καὶ αὐτὴ μιὰ

ἡμέρα θὰ συναντήσῃ καμμιά καλὴ μάγισσα,
ἢ τὴν καλὴ τῆς μοῖρα, ἢ ὁποία ἢ θὰ ἐρχεται
ἀπάνω ἔς ἓνα χρυσὸ ἀμάξι ποῦ θὰ ἔχῃ σαῦρες
γιὰ ἄλογα, ἢ θὰ πετᾷ ἀπάνω ἔς ἓνα γαλαζιο
καὶ τριανταφυλλί σύννεφο μὲ τὸ μαγικὸ ραβδί
της ἔς τὸ χέρι (τὸ ραβδί δὲν εἰμπορεῖ βέβαια
νὰ λειψῇ) καὶ θὰ τῆς ἔλεγε:

— Ὀμορφούλα μου, εἶμαι ἡ νονὰ σου· δὲν
εἰμποροῦσε νὰ μὲ φαντασθῆς ποτὲ σου, μὰ ὁ
βασιλιάς ὁ πατέρας σου μὲ εἶχε καλέσῃ ἔς τὰ
βαφτίσια σου: ἦλθα τώρα νὰ σοῦ φέρω τρία
χαρίσματα, διάλεξε τί θέλεις καὶ ζήτησέ μου.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἐσυλλογιζέτο τὲς μά-
γισσες τὰ ἴδια πάντοτε λόγια ἔλεγε καὶ
ξανάλεγε μὲ τὸ νοῦ τῆς ἡ μικρούλα Σταχτο-
μποῦτα μας.

«Ὁ βασιλιάς ὁ πατέρας της» ὅπως τὸν ὠνό-
μαζεν ἡ μάγισσα, ἦταν ἓνας πτωχὸς ἀνθρακό-
πᾶλης, ὁ ὁποῖος ἐδοῦλε νύκτα καὶ ἡμέρα
γιὰ νὰ τὴν θρέψῃ καὶ αὐτὴν καὶ τὰ ἀδελφία
της, καὶ αὐτὸς ὁ μεγαλοσιάνικος τίτλος θὰ
τὸν ἐτρόμαζε βέβαια· μὰ ἡ Σταχτομποῦτα μας
δὲν ἐστενοχωρεῖτο γιὰ τόσα μικρὰ πράγματα!
Μήπως ἡ κόρες τῶν μάγισσῶν δὲν εἶνε πάντοτε
ὡμορφες βασιλοπούλες; Μὲ πολλὴν λοιπὸν
εὐχαρίστησιν ἐφαντάζετο τὸν ἑαυτὸν της κόρη
τοῦ βασιλιά, ντυμένην, ὅπως καὶ ἔς τὲς ζω-
γραφιές της, μὲ ἓνα μακρὸ φόρεμα γαλαζιο,
ζαφειρένιο καὶ μ' ἓνα ἐπανωφόρι κόκκινο κεν-
τημένο μὲ χρυσάφι καὶ ἔς τὸ κεφάλι της ἓνα
σμαράγδινο φανταχτερὸ φτερό, τὸ ὁποῖον ἔπε-
φτε μὲ τόση χάρι ἔς τὰ λυτὰ της μακρὰ
μαλλιά.

Αὐτὸ ὅμως ποῦ τὴν ἔκανε νὰ συλλογιζέται
περισσότερον, ἦταν ἡ ἐκλογή τῶν τριῶν χαρι-
σματῶν. Τί νὰ διαλέξῃ;

Μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὄνειρα ποῦ ἔκανε γιὰ τὲς
μάγισσες ἢ μικρὰ Σταχτομποῦτα μας, εἶχε
ὅμως κρίσι καὶ ἔπρεπε νὰ συλλογισθῆ τί νὰ
διαλέξῃ.

Τὴν εὐμορφίαν; Οὐφ! Δὲν τὸ εὕρισκε πολὺ
μεγάλον πρᾶγμα. Δὲν τὴν ἐμέλλε ἂν ἡ μοτούλα
της ἦταν ἴσια ἢ στραβὴ. Τί θὰ ᾤτῃ εὐμορφία!
Φθάνει νὰ εἶνε κανεὶς καθαρὸς καὶ θὰ φαίνεται
πάντοτε εὐμορφος.

— Ὅχι βέβαια τὴν εὐμορφίαν! . . . Εὐχαριστῶ,
κυρά Μάγισσα.

Τὴν ἐξυπνάδα; . . . Μὰ τί ἀνάγκη εἶχε ἀπὸ

πολλὴ ἐξυπνάδα; Φθάνει νὰ ἔχῃ τόσον νοῦν
ὅσοις τῆς ἀρκεῖ ν' ἀναθρέψῃ τ' ἀδελφάκια της
καὶ νὰ κάμῃ αὐτὴ ἢ ἴδια τὰ χρέη της.

Τὴν σοφίαν; Ἀφοῦ ξέρε νὰ σκουπιζῇ, νὰ
πλένῃ, νὰ κάνῃ ὀμελέττες καὶ νόστιμη σοῦπα,
δὲν ἀρκεῖ; ἔχει μάλιστα περισσότερη σοφία
ἀπὸ ὅ,τι τῆς χρειάζεται γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ
πατέρα της καὶ τῶν ἀδελφῶν της.

Λοιπὸν, τί νὰ ζήτησῃ ἀπὸ τὴν καλὴ μά-
γισσα ποῦ προσμένει πάντοτε ἀπάνω ἔς τὸ
τριανταφυλλί της σύννεφο;

Μιὰ ἡμέρα ποῦ ἐχιόνιζε ἀκατάπαυστα, ἡ
Σταχτομποῦτα μας, καθισμένη ἔς τὸ σκαμνάκι
της, κοντὰ-κοντὰ ἔς τὴ θερμάστρα ἐσυλλογι-
ζέτο κ' ἐρωτοῦσε, ὡς νὰ λέμε, τὸν ἑαυτὸν της;
ὡς νὰ ζήτησῃ ἀπὸ τὴ μοῖρα. Δὲν ἔπρεπε
βέβαια νὰ ζήτησῃ ἔτσι κουτουροῦ, γιὰτί τὸ
ραβδί θὰ κτυπήσῃ γρήγορα, γρήγορα:

— Τᾶκ, τᾶκ, τᾶκ! Νὰ, ὁμορφούλα μου,
τὰ τρία σου χαρίσματα . . . φεύγω.

Καὶ δὲν μένει πλέον καιρὸς ν' ἀλλάξῃ κα-
νεὶς γνώμη!

Ἡ προμήθεια τῆς ξυλικῆς, τὴν ὅποιαν εἶ-
χον κάτω εἰς τὸ κατώγι ἄρχισε ἄλλο-λίγο νὰ
τελειώνῃ καὶ ὁ πατέρας της δὲν θὰ ἔμποροῦσε
βέβαια ν' ἀγοράσῃ ἄλλα πρὶν τῆς Κυριακῆς.

— Ἄν ἐσηκωνόμουν, εἶπε μὲ τὸν νοῦν της
ἡ Σταχτομποῦτα μας, κ' ἐπήγαινα νὰ μαζέ-
ψω ἄλλα ξηρὰ ξύλα! Μὰ θὰ κάνῃ τόσο κρύο
ἔς τὸ δρόμο! Ἄν τοῦλάχιστον ἡ καλὴ μά-
γισσα, ἡ νονὰ μου, μοῦ ἔστειλε καμμιά ἀ-
μάξα;

Ἐάφνου ἔπεσαν τὰ μάτια της εἰς τὰ ὑπο-
δήματά της, τὰ ὅποια μόλις εἶχε βγάλῃ γιὰτὴ
νὰ ζεστάνῃ καλλίτερα τὰ πόδια της. Ἐση-
κόθηκε:

— Τί νὰ τὴν κάμω τὴν ἀμάξαν, ἀφοῦ ἔχω
τόσον καλὰ ὑποδήματα; Εὐχαριστῶ, νονὰ μου.

Καὶ ἤρχισε νὰ πηδᾷ.

— Ἐμπρός, ἀμαξᾷ, ἐμπρός. . . μάρες! Ἐ-
γὼ δὲν φοβοῦμαι νὰ μοῦ πῆσῃ ἡ παντούφλα
ὡς τὴν ἄλλη Σταχτομποῦτα τοῦ παραμυ-
θιοῦ! Ἐμπρός . . . μάρες! . . .

Ἵστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ἐγύρισε ἔς τὸ σπιτί,
φορτωμένη μὲ ξύλα ξηρὰ γιὰ τὴ θερμάστρα
καὶ γιὰ τὸ μαγερεῖο.

Τώρα, ἔλεγε ἀπὸ μέσα της, θὰ γυρίσουν τ' ἄ-
δελφάκια μου καὶ θὰ εὗρουν ζεστὸ τὸ σπιτί,

θα γυρίση και ο πατέρας μου και θα εύρη ε-
τοίμη τη σουπιά ! . . Και, το κάτω-κάτω της
γραφής, θα έχω κ' ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ ζε-
σταθῶ. Ἄς κραιβούμε λοιπὸν τώρα ἀπὸ
τὴν ἀμάξά μας.

Καὶ μὲ γέλια καὶ μὲ χαρὲς ἐβγαλε τὰ
ὑποδήματά της.

— Τί καλὰ ποῦ ἔκανα καὶ πῆρα θάρρος !
Ἀλήθεια . . . Νὰ ἐνὰ χάρισμα ποῦ ἤθελα νὰ
ζητήσω ἀπὸ τὴ μάγισσα ! . . νὰ λοιπὸν τὸ
πρῶτο της χάρισμα ! Τί καλὸ πρᾶγμα ποῦ
εἶνε νὰ ἔχη κανεὶς μιὰ μάγισσα γιὰ νο-
νά του !

Καὶ ἡ Σταχτομποῦτα μας ἐπλησίαζεν ὁλοί-
να ἔς τὴ θερμάστρα· μὰ ὅταν ἐζεστάθηκε καλὰ
καλὰ ἐνόμισε ἔτσι ὡς νὰ τὴν ἐτυπεν ἡ συ-
νειδήσις της.

— Εἶσαι ὀκνήρα, τῆς ἔλεγε· μοῦ φαίνεται
πὼς θὰ ἔκανες καλλίτερα νὰ βάλῃς σὲ ταῖζε
τὸ ἔρμαρι σου ποῦ εἶνε ἄνω-κάτω τώρα τρεῖς
ἡμέρες.

Μὰ ! . . δὲν εἶνε βέβαια πολὺ εὐχάριστον
ν' ἀφήσῃ κανεὶς τὴ θερμάστρα μ' αὐτὸ τὸ
κρύο. Ἄν ἡ κυρία μάγισσα κατέβαινε ἀπὸ τὸ
τριακταφυλλί της σύννεφο καὶ ἤρχετο μὲ τὸ
μαγικὸ της ραβδί νὰ συγυρίσῃ τὸ ἔρμαρι της !

Ἡ Σταχτομποῦτα μας εὐχαριστήθηκε μὲ
αὐτὴ τὴ σκέψις ποῦ ἔκανε καὶ ἐχαμογέλασε,
μὰ ἡ κυρία μάγισσα δὲν ἐφαίνεται νὰ ἔλθῃ κα-
θόλου. Τί σοφίστηκε λοιπὸν νὰ κἀνῃ; Ἀπὸ τὰ
ξέρα ξύλα ποῦ εἶχε φέρῃ, διαλέγει ἕνα μακρὺ
ραβδί καὶ λέγει :

— Μὲ τὴ δύναμι καὶ μὲ τὴ χάρι τοῦ ρα-
βδιοῦ μου προσταζῶ νὰ συγυρισθοῦν ὅλα μέσα
σὲ τοῦτο τὸ ἔρμαρι. Ἐπειτα τὸ ἀνοίγει καὶ τί
βλέπει ; ὅλα ἄνω κάτω, μαλλιά κουβάρια.

Ἄν καὶ εἴχευε σὲ ποιά κατὰστασι θὰ τὸ
εὔρισκε, δὲν ἠμπόρσειεν ὅμως νὰ μὴ κοκκινήσῃ
ἀπὸ τὴν ἄτροπή της. Ἀμέσως πετᾷ τὸ ραβδί
καὶ ἀρχίζει νὰ συγυρίζῃ, νὰ ξεσκονίζῃ, νὰ
τινάξῃ ! . . Ὅταν τὸ ξανάκλεισε ἦταν συγυρι-
σμένο καὶ καλοσυγυρισμένο.

— Νά, εἶπε τότε εὐχαριστημένη, εἶνε ἀλή-
θεια πὼς ἐδοθήσα ἄλλο τὴ δύναμι τοῦ μαγι-
κοῦ μου ραβδιοῦ, μὰ τὸ ἴδιο κάνει.

Ἐπῆγε πάλι κ' ἐκάθισέ κοντὰ ἔς τὴν θερμά-

στρα γιὰ τὴν τὰ χεράκια της ἦσαν κρύα-κρύα
καὶ παγωμένα.

— Μὲ τὴν δραστηριότητα, εἶπε, ὅλα κα-
νεὶς τὰ κατορθώνει. Ἄχ ! νονά μου, κάνε μου
καὶ αὐτὸ τὸ δεύτερο χάρισμα !

Ἐσυλλογίστηκε μιὰ στιγμὴ, ἔπειτα, ἂν καὶ
τὰ χεράκια της ἀρχίζαν μάλισ νὰ ξαναζε-
σταίνωνται, ἐσηκώθηκε πάλι.

Ἐπλησίαζε νὰ βραδυάσῃ, ὅπου καὶ ἂν ἦτο
ὁ πατέρας της θὰ ἤρχετο καὶ θὰ ἔφερνε μαζί
καὶ τὰ μικρὰ της ἀδελφάκια . . . Ὅλα κρούουν
βέβαια, θὰ πεινοῦν ἐμπρὸς λοιπὸν ! γρήγορα
γρήγορα μιὰ καλὴ φωτιά γιὰ νὰ ζεστάνη καὶ
γιὰ νὰ φωτίσῃ τὴν κάμαρη· γρήγορα, γρή-
γορα νὰ γίνῃ ἡ σουπιά, νὰ στρωθῇ καὶ τὸ τρα-
πέζι· ὅλα, ὅλα γρήγορα νὰ τελειώσουν ! . . .

Τὰ ἀδελφία της εἶνε ἔς τὸ κρεββατάκι των
δὲν κρούουν πλέον, δὲν πεινοῦν. Ὁ ἀνθρακο-
κόλλης, ὁ πατέρας της, καπνίζει τὸ σι-
γάρο του κοντὰ ἔς τὴ θερμάστρα ἀπάνω ἔς τὸ
σκασμάκι τῆς κόρης του· ἡ Σταχτομποῦτα
μας ὅμως δὲν ἔχει ἀκόμα καιρὸ νὰ ἔλθῃ
κοντὰ ἔς τὴ θερμάστρα καὶ νὰ ζεσταθῇ, δὲν
ἐτελείωσε ἀκόμα τὴ δουλειὰ της !

Πάει κ' ἔρχεται καὶ βλέπει μὲ γλυκὸ χα-
μόγελο « τὸ βασιλιά τὸν πατέρα της » καὶ
ρίχνει ποῦ καὶ ποῦ μιὰ ματιὰ ἔς τὰ κοιμι-
σμένα ἀδελφάκια της.

Ἄ ! κυράδες μάγισσες ! πὼς σᾶς ἀγαπᾷ καὶ
πὼς ἐργάζεται μὲ τὴ βοήθειά σας !

Ἡ ἀφοσίωσις ! ὦ ! ἡ Σταχτομποῦτα μας
δὲν ξέρει τί σημαίνει αὐτὴ ἡ λέξις, μὲ τὰς
πράξεις της ὅμως κατορθώνει ν' ἀποδείξῃ ὅτι
τὴν αἰσθάνεται βαθειὰ, βαθειὰ ἔς τὴν καρδιά
της ! Ἡ ἀφοσίωσις αὐτὴ εἶνε τὸ τρίτον χάρι-
σμα, ὡ καλὴ μάγισσα μὲ τὸ χρυσὸ σου ραβδί.
Ἡ ἀφοσίωσις, ναι, αὐτὴ καὶ μόνη τὴν ἐλα-
φρύνει καὶ τὴν ἀνακουφίζει ἀπὸ τοὺς κόπους
της· καὶ γι' αὐτὸ ἡ Σταχτομποῦτα μας μ'
ὄλο τὸ κρύο καὶ μ' ὄλη τὴ φτώχεια της εἶνε
χαρούμενη καὶ εὐχαριστημένη καὶ διασκεδά-
ζει μὲ τὰ ὄνειρά της, χωρὶς κἀν νὰ παραπο-
νῆται γιὰ ὅσα ὑποφέρει.

[Κατὰ τὴν Marthe Bertin]

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Μακρὰν μακρὰν ὅσον δύναται νὰ φθάσῃ τὸ
βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου, φαίνεται ἡ γῆ ὅλη
χιονοσκεπής, ὡς ἂν εἶχεν ἀπλωθῇ ἐπ' αὐτῆς
τάπητ λευκὸς πυκνὸς καὶ μαλακὸς.

Ἡ χιών ἐξακολουθεῖ· αἱ νιφάδες ἀφ' οὗ
πρῶτον περιστραφῶσιν εἰς τὸν αἶρα πίπτουσιν
ἔπειτα ἡσυχῶς καὶ ἀπαλὰ ἀπαλὰ κατὰ γῆς.
Ἡ ἡμέρα εἶνε σκυθρωπὴ, παντῆχοῦ σιωπὴ βα-
θυτάτη, καὶ ἡ χιών
ἀδιαλείπτως πίπτει
καὶ σκεπάζει τὴν ἐ-
στρωμένην χιόνα.

Οὐδεὶς θόρυβος· Ἡ
φύσις ὅλη φαίνεται
ὑπνώττουσα ὑπὸν
παγετώδη.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ ὅμως
ἤλθεν ἡ νύξ, ἐπνευ-
σεν ἄνεμος σφοδρὸς
μετὰ βοῆς φοβεράς,
οἱ κλάδοι τῶν μεγά-
λων δένδρων συνε-
κρούοντο καὶ θόρυ-
βος ἠκούετο συγκε-
χυμένος.

Τίς θὰ τολμήσῃ
τοιαύτην ὄραν νὰ ἐ-
ξέλθῃ τῆς οἰκίας του ;
Τίς θὰ τολμήσῃ νὰ
κινδυνεύσῃ ; Τίς ἀ-
φρωνδὲν θὰ ἐφοβεῖτο
νὰ διέλθῃ τὸ στε-
νόν,

κάτω τοῦ ὀποιοῦ ἐκτείνεται κρημνὸς
καταλήγων εἰς χειμάρρον ; Τίς λοιπὸν θὰ ἤ-
θελε νὰ κινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του εἰς ἐπιχει-
ρησιν τόσον ῥιποκινδυνόν ;

Τίς ; Καὶ ὅμως ὁ τίς οὗτος ὑπάρχει . . .
ἰδίτε τον.

Ἐν τῷ μίση τῆς νυκτός προχωρεῖ ἀνήρ,
τοῦ ὀποιοῦ ἡ σκιά ἰχνογραφεῖται ἐπὶ τῆς χι-
νολευκοῦ ἀτραποῦ. Βαδίζει ταχέως, σπύδει
διότι θέλει νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρας τῆς πο-
ρείας του πρὶν προχωρήσῃ ἡ ὄρα πρὶν ἡ χιών
καταστήσῃ τὴν ὁδὸν ἀδιάβατον.

Εἶνε περιτετυλιγμένος εἰς τὸ χονδρὸν ἐπα-

νωφόριόν του καὶ ἔχει ὕψωμένον τὸ περιλαί-
μιον μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν καὶ οὕτω πῶς προ-
φυλάσσει μέρος τοῦ προσώπου του. Μίγας
πίλος στογγύλος καλύπτει τὴν κεφαλὴν του,
καὶ κρατεῖ ράβδον παχεῖαν διὰ τῆς ὀπίρας,
ἀσφαλίζει τὴν πορείαν του. Ὁ πιστὸς φίλος
του, ὁ κύων του Πιστὸς τρέχει παρὰ τὸ πλευ-
ρόν του. Κύριος καὶ κύων οὐδέποτε χωρίζον-

« Ο ΠΙΣΤΟΣ ΚΥΩΝ ΕΚΛΗΘΗ ΠΕΡΙΛΥΠΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟ ΦΕΡΕΤΡΟΝ » (Σελ. 3170)

καὶ ὅπου βλέπεις τοῦτον ἔκεῖ βλέπεις καὶ ἐε-
κείνον.

Ὁ ὁδοιπόρος, οὕτω πῶς ὠχυρωμένος ἐναν-
τίον τοῦ ψύχους, ἐλπίζει ὅτι θὰ ἀνθίσῃ εἰς τὴν
καταιγίδα καὶ θὰ προφυλάξῃ τὰς σπουδαίας
ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἔχει κερυμμένας ὑπὸ
τὸν μανδύαν του καὶ κομίζει εἰς τὸ στρατόπει-
δον· διότι εὕρισκόμεθα ἐν καιρῷ πολέμου.

Ὁ μάραμπα Βασίλης, ὁ ἀτρόμητος οὗτος
ταχυδρόμος, βαδίζει ὅσον δύναται νὰ βαδιάσῃ
γέγων ἐβδομηκοντούτης. Εἶνε ὅμως γέγων ζωη-
ρὸς, εἶνε ἀπόμαχος ὑπαξιωματικὸς ὁ ὀποῖος
ὑπερέττει τὴν πατρίδα πιστῶς. Ἦτο ἀνθρώπω-

πος του καθήκοντος, εΐξευρε κάλλιστα πόσον
έκινδύνευεν ή ζωή του την νύκτα εκείνην, αλλά
«Πρέπει να εκτελέσω το καθήκόν μου, εΐψιθυ-
ριζε, και ως γίνη ο τι γίνη.»

‘Αλλ’ ή βία του ανέμου διπλασιάζεται, ή
πίπτουσα πυκνή χιών τυφλώνει τους όφθαλ-
μούς του, μαστίζει το πρόσωπόν του, και συ-
σφραύεται πρό των ποδών του.

‘Ο μπάριμπα Βασιλης έξακολουθεί την δύ-
κολον πορείαν του και ή χιών φθάνει μέχρι
των άστραγάλων του. Μετ’ όλίγον οι πόδες
του βυθίζονται εις την χιόνα μέχρι των γονά-
των, μετά δυσκολίας κατορθώνει να τους κινή
διότι επάγωνσαν και έναρκώθησαν. Το ψύχος
μαστιζει τους ώμους του και εισδύει μέχρι του
μυελού των οστών του. Προσπαθεί να αντι-
παλαίση και να καταβήλη τον παγερόν
άντιπαλόν του, αλλά καταβήλλεται αυτός,
κλονείται, πίπτει, ανεγείρεται πάλιν και τρίς
κατορθώνει να κατακινήση την νάρκην ήτις
παρκαλύει τας δυνάμεις του· το φώς του θαμ-
βούται και δέν διακρίνει πλέον πού πρέπει να
πατήση. Μόλις κρατούμενος προχωρεί.

‘Η χιών έξακολουθεί καταπίπτουσα και ως

λευκόν σάβανον καλύπτει τον γενναίον ταχυ-
δρόμον.

Και όμως όλίγα λεπτά της ώρας υπελεί-
ποντο δια να φθάση εις το στρατόπεδον!

‘Ολην νύκτα ο Πιστός εκάθητο πλησίον
του κυρίου του και εργαύγιζε θρηνωδώς. Περὶ
τά εξημερώματα ή στρατιωτική περίπολος ή-
κουσε τους θρήνους του πιστού ζφου και έδρα-
με προς το μέρος εκείνο. ‘Εξέθαψαν οι στρα-
τιώται τον γενναίον μπάριμπα Βασιλην, αλλά
φευ! ήτο νεκρός!

Αί έπιστολαί έφθασαν μόναί των άνευ του
ταχυδρόμου!

Το πτώμα του άτρομήτου άπομάχου μετε-
κομισθη εις το χωρίον και κτετέθη έντός του
οικίαικου του. Οι συνοδεύσαντες αυτόν στρα-
τιώται κατέθεσαν στέφανον δάφνης επί του
φερέτρου. ‘Εως ότου δε έτοιμασθώσι τά της
κηδείας, ήτις έμελλε να τελεσθη μετά μεγά-
λων τιμών, αναλόγως του όντως ήρωϊκού θα-
νάτου του έβδομηκοντούτου γέροντος, ο πιστός
κύνών εκάθητο περίλυπος παρά το φέρετρον,
φυλάττων και προσέχων τον νεκρόν κύριόν του.

[Meryem Gécyll.] Π. Ι. Φ.

ΠΟΛΥΣ ΘΟΡΥΒΟΣ ΔΙΑ ΤΙΠΟΤΕ

«Τί να σκέπτεται ο ευγενέστατος κύρ Αύ-
τιάς, εΐπεν ή παρδαλή δάμαλις, βλέπουσα τον
όνον σκεπτικόν και άκίνητον.

—‘Εγώ να σου είπώ, παρδαλή μου, εΐπεν
ο ίππος. Σκέπτεται πόσες έφαγε
χθές από τον κύριόν του όταν
ήτο καταφορτωμένος και δέν ή-
θελε να περιπατήση. Το ένόησα
εγώ εϋθύς από τα καταίθασμένα
του τά μουτρα.

—‘Εγώ στοιχηματιζω ότι δέν
είνε αυτό, εΐπεν ή φορβάς. Σκέ-
πτεται πόσον εΐνε ευτυχής διότι
είμεθα ήμεις εδω πλησίον του.

Δέν βλέπετε το ευχαριστημένον βλέμμα του;»
‘Ηκουσαν την συνδιάλεξιν δύο ή τρεις ίπ-
ποι βύσκοντες εκεί πλησίον και έλαβον μέρος
εις την συζήτησιν.

‘Εκ τούτου έγινε μεγάλη φιλονικία, διότι έκα-

στος υπεστήριζεν ως ήδύνατο την γνώμην του.

Μετά πολλά, γέρων βοϋς βλέπων ότι ή φι-
λονικία παρατείνεται ειπε προς τους φιλο-
νικοϋντας :

«Πάύσατε τας φιλονικίας, παι-
διά μου. Σταθήτε να τον έρωτήσω
εγώ να μας λύση την άπορίαν.

Και πλησιάζοντας προς τον όνον
είπε :

«Δέν μου λέγεις, κύρ Αύτιά, τί
σκέπτεσαι αυτού τόσον ώραν;»

‘Ο όνος έσεισε σοβαρώς δις και
τρεις τά μακρά ώτά του και είπε
προς τον γέροντα βοϋν :

«‘Ακούω τόσον ώραν τας συζητήσεις και
την φιλονικίαν σας, αλλά να σας είπώ ειλι-
κρινώς την άλήθειαν, δέν σκέπτομαι τίποτε,
νυστάζω . . .»

ΣΠΑΡΚ

ΤΙ ΠΙΝΟΜΕΝ

‘Ερώτησις. Ποίον εΐνε το μάλλον εν χρή-
σει ποτόν;

‘Απόκρισις. Το μάλλον εν χρήσει ποτόν
είνε το ύδωρ. ‘Εχομεν τριών ειδών ύδωρ·
το θαλάσσιον ύδωρ, άλλ’ αυτό δέν πίνεται
διότι εΐνε αλμυρόν· το νερόν της βροχής, το
όποιον εΐνε στυφόν, και το πηγαίον ύδωρ, το
όποιον εΐνε το καλλίτερον προς πάσιν.

‘Ερ. Ποίον εΐνε το πρώτον ποτόν του άν-
θρώπου;

‘Απ. Το ποτόν το όποιον πίνει ο άνθρωπος
ερχόμενος εις τον κόσμον εΐνε το γάλα· εΐνε
πολύ θρεπτική τροφή· άρκει επί έν έτος σχε-
δόν εις την διατήρησιν της ζωής του μικρού
παιδιου και εις την ανάπτυξιν του σώματος
του. Και όταν μεγαλώσωμεν πινόμεν με ευχα-
ριστησιν έπίσης γάλα αγελάδος ή αίγός.

‘Ερ. Ποίον εΐνε το μετά το ύδωρ ευχρη-
στότερον ποτόν;

‘Απ. Μετά το ύδωρ το ευχρηστότερον πο-
τόν εΐνε ο οίνος· ή γεϋσις του εΐνε ευχάριστος·
είνε δυναμωτικόν ποτόν.

‘Ερ. Παράγει οίνους ή ‘Ελλάς;

‘Απ. ‘Η ‘Ελλάς παράγει παντός είδους οι-
νους, μαύρους, λευκούς, γλυκείς, στυφούς κτλ.
στέλλει δε και εις άλλα κράτη μεγάλην πο-
σότητα. ‘Εν Γερμανία και εις άλλα μέρη της
Ευρώπης γίνεται άρκετά σημαντικόν έμπόριον
ελληνικών οίνων. ‘Ο οίνος κατασκευάζεται εκ
του χυμού των σταφυλών.

‘Ερ. Τι άλλο ποτόν παράγεται από τον
οίνον;

‘Απ. ‘Από τον οίνον όπως και από τά στέμ-
φυλα τά όποια μένουν εις το πατητήρι άφ’ ου
πατήσωμεν τας σταφυλάς και εκθλίψωμεν τον
χυμόν των, γίνεται το οινόπνευμα, το κοινώς
λεγόμενον σπύργο· υπάρχουν και άλλων ειδών
οινόπνευματα, τά όποια γίνονται από δημη-
τριακούς καρπούς ή όπωρικά.

‘Ερ. Ποια ποτά παράγονται από το οινό-
πνευμα;

‘Απ. ‘Από το οινόπνευμα κατασκευάζονται
διαφόρων ειδών ποτά· εν ‘Ελλάδι κατασκευά-
ζεται μαστίχα, ρακή, ή ούζο· το τελευταίον
είνε εν χρήσει πρό πάντων εν Θεσσαλία. ‘Εν
Ευρώπη, από τινων δε έτών και εν ‘Ελλάδι

κατασκευάζονται διαφόρων ειδών ροσώλια, προ-
σέτι δε άνίξτε ποτόν έχον γεϋσιν γλυκανίσου,
κιουρασο έκ φλοιών πορτοκαλίων, κίνα κτλ.

‘Ερ. Ποια εΐνε ή εκ των ποτών τούτων
ώφέλεια και ποια ή ζημία;

‘Απ. Τα ποτά ταύτα εις μικράν δόσιν λαμ-
βανόμενα διευκολύνουν την χώνευσιν· άλλ’ έ-
πειδή εΐνε ευχάριστα, πολλοί κάμνουں κατα-
χρησιν αυτών· έπειδή δε εΐνε πολύ δυνατά, έπι-
φέρουν ζάλην και μέθην.

‘Ερ. Δέν ειξέυρεις κανέν άλλο ποτόν;

‘Απ. Ειξέυρω τον ζϋθον· ο ζϋθος εΐνε εν χρή-
σει πρό πάντων εις τά βόρεια μέρη, όπου ή
γη δέν παράγει σταφυλάς, και όπου ο οίνος εΐνε
δυσούρετον και άκριβόν ποτόν. Εις τά μέρη
ταύτα ο ζϋθος άποτελει το ποτόν του λαού,
όπως εν ‘Ελλάδι ο οίνος και ιδίως ο ρητινίτης.
Εις την ‘Ελλάδα εισήχθη ο ζϋθος άφ’ ής έπο-
χής ήλθον οι Βαυαροί μετά του πρώην βασι-
λέως ‘Οθωνος. ‘Ο ζϋθος κατασκευάζεται εκ·
κριθής και φυτού καλουμένου λυκίσκου.

‘Ερ. Πώς όνομάζονται εκείνοι οι όποιοι πι-
νουν πολύ οίνον, ζϋθον, ή πνευματώδη ποτά;;

‘Απ. Οι ταιούτοι λέγονται μέθυστοι. Εις ήλ-
λα μέρη ο νόμος τιμωρεί εκείνους οι όποιοι
περιφέρονται εις τους δρόμους μεθυσμένοι· θάξ
έλλη βεβαίως καιρός καθ’ όν θα τους τιμω-
ρούν και οι ιδικοί μας νόμοι. ‘Αλλ’ οι μέθυστοι
τιμωρούνται ποικιλοτρόπως. Πρώτον γίνονται
καταγέλαστοι· δεύτερον καταστρέφουν την υ-
γίαν των· καταντούν εις κατάστασιν ή όποια
προσελκύει τον οίκτον πολλάκις δε και την
αηδίαν. ‘Επειτα εξοδεύουν τά χρήματά των,
έπειδή δε το πίνειν καταντῆ όλίγον κατ’ όλί-
γον πάθος, ουτε αι τύφεις του συνειδότες,
ουτε συμβουλαί, ουτε δάκρυχ γυναικός κακί
τέκνων ουτε ή οικονομική καταστροφή τούτος
έμποδίζει να πινουν. Οι άνθρωποι εις την μέ-
θην των κάμνουں διαφόρων ειδών άνοησίας
κάποτε δε και έγκλήματα, και βυθίζουں την
οικογένειάν των εις πένθος και εις άτιμίαν. ‘ΕΗ
χρήσις των πνευματωδών ποτών εΐνε αιτία
πολλών άσθενειών. Εις έν φρενακομείον περιέ-
εχον 1079 παραφρονας, το τρίτον περίπου άπει-
τελειτο εξ ανθρώπων παραφρονησάντων εκ τής
συχνης μέθης.

Σοφία ΔΗΜΟΣ

ΤΟ ΑΜΑΡΑΝΤΟ

Τ' ἀμύριστο τ' ἀμάραντο, λουλούδι χωρίς χάρι
ἐπῆγε κι' ἀνθῆσε σιμὰ 'ς τοῦ κήπου τὸ καμάρι
'ς τὴν ἀσπρη τριανταφυλλιά.
Καὶ τ' ἀσπρα τριαντάφυλλα, περὶθὰνα πολὺ
γιὰ τὴ γλυκειά τους μυρωδιά, τὴ χάρι, τὴ στολή,
εἶπαν μὲ ῥόδινη λαλιά:

« Αὐτὸ δὲν εἶνε σὰν ἐμᾶς, εἶνε χλωμὸ χορτάρι,
χορτάρι δίχως μυρωδιά, δίχως ζωὴ καὶ χάρι
χορτάρι περιττό,
ἐνῶ ἐμεῖς τριαντάφυλλα, λουλούδια ζηλευμένα,
πεντάμορφα κι' ἀγαπητὰ καὶ μωσχουρισμένα
δὲν μοιάζομε μ' αὐτό.»

Μιὰ ἡμέρα δὲν ἐπέρασε, δὲν ἐκλείσεν ἀκόμα,
καὶ τ' ἀσπρο τριαντάφυλλο ξεφύλλισε 'ς τὸ χῶμα.
χλωμὸ καὶ μαραμένο.

Μὰ τὸ φτωχὸ τ' ἀμάραντο, 'ς τὴ γῆ τὴ δουλεμένη,
ἀμάραντο ἐγεννήθηκε ἀμάραντο ἀπομένει,
παντοτεινὰ ἀνθισμένο.

Τὸ ῥόδο εἶν' ἡ εὐμορφιά ποῦ 'στὸ κορμὶ ἀνθίζει
τ' ἀμάραντο ἡ ἀρετὴ ποῦ τὴν ψυχὴ στολίζει,
ἡ θεία καλωσύνη —

Σὰν ῥόδο καὶ τὴν εὐμορφιά ὁ χρόνος τὴν μαραίνει,
ἀλλ' ὅμως σὰν ἀμάραντο ἡ ἀρετὴ ἀπομένει,
ἀμάραντη κ' ἐκείνη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΡΤΟΠΩΛΗΣ

Εἰς τὴν πόλιν Νανσοῦν, ἡ ὁποία εὐρίσκεται
εἰς τὴν Λορραίνην, ἔζη παιδίον ὀνομαζόμενον
Ἀντώνιος. Ἦτο υἱὸς ἐνὸς πτωχοῦ ἀρτοποιοῦ.
Τόσον πολὺ ἠγάπα τὰ γράμματα, ὥστε ὁ πα-
τήρ του μὲ ἄλλην τὴν πτωχίαν τὸ ἐστελλεν εἰς
τὸ σχολεῖον.

Ὁ Ἀντώνιος τὸ πρωτὸ πρὶν ἀρχίσουν τὰ μα-
θήματα, ἢ τὸ βράδυ ἔταν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τοῦ
σχολεῖον ἐπήγαγε τὸ ψωμὶ εἰς τοὺς πελάτας.
Ἐπειτα ἐπέστρεφε καὶ ἔγραφε καὶ ἐμελέτα.

Τὴν αὐγὴν, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι συμμαθηταὶ του
ἐκοιμῶντο, αὐτὸς ἦτο εἰς τὸ πόδι ἐπήγαγε καὶ
ἐμελέτα τὰ μαθήματά του εἰς τὴν λάμπην τοῦ
φούρνου, τὸν ὁποῖον ἠναπτεν ὁ πατήρ του διὰ
τὰ ψῆσαι τὰ ψωμιά.

Σήμερον εἰς μίαν πλατείαν τῆς Νανσοῦ ὑ-
φούται ὀρειχάλκινος ἀνδρίας τοῦ στρατη-
γοῦ Δρουά. Ὁ στρατηγὸς ἐκεῖνος ἐπολέμησεν
εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, τὴν Ἰταλίαν, τὴν Γερμα-
νίαν, τὴν Ῥωσίαν. Ἀπέκτησεν ὄλους τοὺς

βαθμούς του εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν. Ἦτο
πολύ ἀνδρεῖος, εἶχε πολὺ ἀγαθὴν ψυχὴν, εἶχε
λαμπρὸν χαρακτῆρα.

Μετὰ τόσας καὶ τόσας ἐκστρατείας ὁ ἐνδο-
ξος στρατηγὸς ἐπέστρεφεν εἰς τὴν γενέθλιόν του
πόλιν, καὶ ἐκεῖ ἔζησε τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς
ζωῆς του ἐν μέσῳ τιμῆς καὶ ἀγάπης Μετὰ τὸν
θάνατόν του τῷ ἀνήγειραν ἀνδριάντα, τὸν ὁ-
ποῖον οἱ συμπολίται του δεικνύουσι μὲ ὑπερ-
φάνειαν.

Εἰξεύρετε πῶς ἔλεγον τὸν ἐνδοξὸν στρατη-
γὸν Δρουά ὅταν ἦτο παιδίον; Τὸν ἔλεγον Ἀν-
τώνιον, καὶ ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ πτωχοῦ ἀρτοποιοῦ.
ΦΙΛΙΣΤΟΥ

ΕΛΑΦΟΙ ΚΑΙ ΔΟΡΚΑΔΕΣ

Καὶ ἡ ἔλαφος καὶ ἡ δορκὰς εἶνε ζῶα χαριέ-
στατα καὶ ὁμοιάζουσι πολὺ. Καὶ τὰ μὲν ἄρ-
ρενα ἔχουσι κέρατα, τὰ δὲ θήλεια δὲν ἔχουσι.

Ἐάν ἴδῃ τις κέρατα ἐλάφου νομίζει ὅτι
βλέπει δένδρον ἔχον κλάδους καὶ κλαδιά, ἐν ᾧ
τὰ τῆς δορκάδος εἶνε πολὺ μικρά. Τῆς ἐλάφου
τὰ κέρατα πίπτουσι κατ' ἔτος καὶ φύονται
ἄλλα. Τὰ πρῶτα κέρατα φύονται ἔξ μῆνας
μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ ζῴου, τὸ ὅποιον ἕως
τότε ὀνομάζεται νεβρός. Τὸ δεύτερον ἔτος ἐξα-
λείφονται τὰ κέρατα ταῦτα καὶ φύονται ἄλλα
μεγαλῆτερα. Πίπτουσι καὶ αὐτὰ τὸ ἐπόμενον
ἔαρ καὶ τότε πλέον φύονται τὰ κλαδωτὰ καὶ
μεγάλα, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι, δηλαδὴ τὰ
κεράτια πολλαπλασιάζονται ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος.

Ἐφ' ὅσον χρόνον ἡ ἔλαφος δὲν ἔχει κέρατα,
κρύπτεται ἕως ὅτου φυτρώσωσι τὰ νέα. Ἀρ-
γε ἐντρέπεται καὶ κρύπτεται, διότι ἔλασε τὴν
στολήν καὶ τὸ κόσμημα τῆς κεφαλῆς της, ἢ
διότι φοβεῖται τοὺς ἔχθρους της μήπως τὴν
κακοποιήσωσιν βοσκὸν, καὶ ἐστερημένην τῆς
δυνάμεώς της; Διατὶ κρύπτεται, δὲν μᾶς τὸ
εἶπεν ἀκόμη.

Μετὰ ἑπτὰ ἔτη τὰ κέρατια παύουσι πλέον
πολλαπλασιαζόμενα.

Ἄλλοτε ἐν ἐποχῇ καλαισιότερα ἢ θήρα τῆς

ἐλάφου ἦτο μεγάλη διασκέδασις τῶν βασιλέων
καὶ τῶν μεγατάνων ἀπητέτο δὲ μέγας ἀρεθ-
μὸς ἀνδρῶν, ἱππῶν καὶ σκύλων ἐπιτηδῆς ἐξη-
σκημένων. Ἀφ' οὗ πρῶτον μετὰ πολλὰς ἐρεύ-
νας ἀνεκάλυπτον ἐντὸς τοῦ δάσους τὸν τόπον
ὅπου κρύπτεται ἡ ἔλαφος, ἀπέλυον κατ' αὐτῆς
τοὺς σκύλους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐξετρώπωνον. Ἐ-
φευγεν ἐκείνη, τὴν κατεδιώκον οἱ σκύλοι, ἕως
ὅτου τὸ κακόμορον ζῴον ἀποκάμῃ πλέον.
Τότε στρέφεται αἰφνης ἀντιμετωπίζει τοὺς διώ-
κτας της, καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τοὺς ἀντικρούσῃ
διὰ τῶν κεράτων, ἐξαγοράζουσα ἀκριβὰ τὴν
ζωὴν της. Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ ἀντίπαλοί της εἶνε
πολλοὶ καὶ ἰσχυρότεροι, νικᾶται καὶ καταβάλλ-
εται.

Αἱ στιγμαὶ τῆς ἀγωνίας τῆς ἐλάφου εἶναι
τι συγκινητικώτατον. Συνήθως στηρίζει τὰ
ὀπίσθια της ἐπὶ κορμῷ δένδρου καὶ μάχεται
ἀπελπιστικῶς. Πολλῶν σκύλων διασχίζει τὴν
κοιλίαν διὰ τῶν κεράτων της καὶ τοὺς ἐκσφεν-
δονίζει μακρὰν. Ἄλλὰ καὶ ἀνθρώπους οὐχὶ
σπανίως φονεύει ὁ ἔλλην αὐτοκράτωρ Βασι-
λεὺς ἀπέθανε κτυπηθεὶς ὑπὸ ἐλάφου ἐν ἀγω-
νίᾳ εὐρισκομένης. Πλείστοι δὲ ἄλλοι ἐπίσημοι
ἄνδρες ἐφονεύθησαν κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον.

Ὅταν ἡ ἔλαφος αἰσθανθῇ ὅτι αἱ δυνάμεις

της εκλείπουν, ότι δέν δύναται νά αποκρούση τούς έχθρους της, και ότι δέν έχει πλέον ελπίδα σωτηρίας, τότε δακρύει. Ἀλλά κλαίει πράγματι; δέν κλαίει; Περί τούτου δέν συμφωνοῦσιν οἱ ἐπιστήμονες. Καί οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἐνεκα τῆς πολλῆς ἀγωνίας ἡ ἐλάφος ἰδρῶνει, καί ὁ ἰδρῶς ἐξέρχεται ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της ὡς δάκρυον, οἱ δὲ παραδέχονται ὅτι ἡ ἐλάφος δακρύει ἀληθῶς, ὅτι τὰ δάκρυα της ἐκεῖνα εἰνε δάκρυα κληθῆ. Τί νά σας εἶπω; καί ἐγὼ συμφωνῶ πρὸς τούς τελευταίους τούτους καί ἐρωτῶ διατί τάχα νά μὴ δύναται νά φανέρωση τὴν λύπην της ὅπως σεις καί ἐγὼ ἡ ἐλάφος βλέπουσα ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος της; Ἄφ' οὗ ἐφρονεῖτο ἡ ἐλάφος, διμελιζέτο καί εἶδιδετο καί εἰς τούς σκύλλους τεμάχιον εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς ἐπιτυχῆς ὑπηρεσίας των. Καί ταῦτα μὲν ἐγίνοντο ἄλλοτε συχνότερον, ἀλλὰ σήμερον ὁμως μόνον τινὲς πλούσιοι καί σπανιώτατα ἐπιχειροῦσι νά κυνηγήσωσιν ἐλα-

φον μετὰ τῆς πομπῆς καί παρατάξεως. Τὴν σήμερον ὁ θέλων νά κυνηγήσῃ ἐλαφον παραλαμβάνει δύο μόνον συντρόφους, τὸ ὄπλον του καί τὸν σκύλλον του. Ἀπαράλλακτα γίνεται καί ἡ θήρα τῆς δορκάδος, δι' ἐνὸς ὄπλου καί δι' ἐνὸς σκύλλου. Εἶνε δὲ ἡ δορκάς μικροτέρα τῆς ἐλάφου καί ἐχει κρέας τρυφερότερον. Εἶνε ζῶον χαριέστερον, εὐκίνητότερον, ζωηρότερον, ἐξυπνότερον καί πονηρότερον τῆς ἐλάφου· διὰ τούτου καί ἡ θήρα του εἶνε δυσκολωτέρα. Ὅθεν καί ὁ κυνηγὸς ὅστις ἐπιτύχη νά φονεύσῃ δορκάδα, θεωρεῖ τὴν ἐπιτυχίαν του ταύτην ὡς μέγα κατόρθωμα.

Εἴμαι βέβαιος ὅτι τὸ κυνήγιον σὰς φαίνεται διασκεδάσις πολὺ σκληρά. Καί ἐγὼ συμφωνῶ πληρέστατα. Ἀλλὰ οἱ κυνηγοὶ θὰ εὐρίσκωσι βεβαίως τόσα θέλητρα εἰς αὐτό, ὥστε δέν θὰ μ' ἀκούσωσι καί ἐάν θελήσω νά το πολωμήσω. Διὰ τούτου οὐδ' ἐπιχειρῶ κἀν.

ΖΩΟΦΙΛΟΣ

ΤΟ ΠΡΟΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑΚΗ (ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Κωστάκης εἶνε παιδάκι φρόνιμον καί ἐπιμελέστατον, πάντοτε παίρνει εἰς τὸ σχολεῖον ἀρίστα, πάντοτε δέκα, καί ἀκούει τούς γονεῖς του καί τὸν διδάσκαλόν του.

Ἄν τον ἐβλέπατε πόσον εἶνε εὐμορφοῦν τὸ προσωπάκι του ὅταν πίνῃ τὸ γάλα του! Τοῦ ἀρέσει πολὺ τὸ γάλα του καί πῶς νά μὴ του ἀρέσῃ ἄφ' οὗ εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του. Καί εἶνε εὐχαριστημένος ὁ Κωστάκης διότι εἶνε φρόνιμος.

Κάθε πρωὶ τακτικὰ πίνει τὸ φλυζάνι τὸ γάλα του, καί ποτέ δέν του ἔδωκαν νά φάγῃ ξηρὸν ψωμάκι, διότι ποτέ του δέν κάμνει ἄτακτα.

Καί τώρα ἄφ' οὗ τελειώσῃ τὸ πρόγευμά του θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον. Εἶνε ἐτοιμος, φορεῖ τὴν σάκκαν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει τὰ βιβλία του καί τὸ τετράδιον τῆς καλλιγραφίας του. Καί νά ἰδῆτε πόσον εὐμορφα γράφει ὁ Κωστάκης. Τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους ἐκάθισε καί ἀντέγραψεν ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴν του « Διάπλασιν » ἐν ποιηματάκι καί το ἔδωκε δῶρον εἰς τὴν μάμμην του καί το ἔμαθεν ἀπ' ἔξω καί τῆς το εἶπεν ἡ δὲ καλὴ του μάμμη τοῦ ἐχάρισε μίαν σάκκαν διὰ τὰ βιβλία του καί με αὐτὴν θὰ ὑπάγῃ σήμερον εἰς τὸ σχολεῖον νά τὴν καμαρώσῃ καί εἰς τούς μικροὺς συμμαθητάς του.

Ὅταν θὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὁ Κωστάκης θὰ φιλήσῃ τὸ χεῖρ τῆς μητέρας του καί τῆς μάμμης του καί θὰ τον φιλήσουν καί αὐταί, διότι αἱ μητέρες καί αἱ μάμμαι ἀγαποῦν τὰ φρόνιμα καί ἐπιμελῆ παιδία σάν τὸν Κωστάκην.

Ἐπειτα ἄφ' οὗ φάγῃ τὸ ἀπογευματινόν του θὰ παῖξῃ ὀλίγον καί θὰ καθίσῃ νά μελετήσῃ τὸ μάθημά του διὰ νά πάρῃ καί αὐριον τὸ δεκαράκι.

Τί λαμπρὸν παιδάκι ὁ Κωστάκης!

ΝΙΝΑ

ΔΩΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ΠΑΛΑΙΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΟΥΣ

ὃν ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ δέκατον τρίτον αὐτῆς ἔτος 1891
θὰ σταλῆ πρὸς ἡμᾶς πρὸ τῆς 15 Φεβρουαρίου 1891

Τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα, τοῦ ὁποίου τὰ ἐκδοθέντα ἤδη δύο πρῶτα τομίδια τοσούτου κατέθελεσαν, ἐφαδρυναν καί διεσκεδάσαν, καί ἐξακολουθοῦσι νά θέλωσι, νά φαιδρῶσι καί νά διασκεδάσωσιν εἰς πᾶσαν ὥραν τούς εὐτυχίσαντας νά ἀποκτήσωσιν αὐτά, πρόκειται μετ' ὀλίγον νά συμπληρωθῇ διὰ τοῦ τρίτου καί τελευταίου τομιδίου.

ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΤΟΜΙΔΙΟΝ ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»,

εὐρίσκεται ἤδη ὑπὸ τὰ πιεστήρια καί θὰ ἐκδοθῇ τὴν 15 Φεβρουαρίου 1891, φαιδρὸν, εὐθυμῶν, γελαστὸν ὡς τὰ προηγούμενα ἀδελφία του, ἱκανὸν νά κάμνη καί τὸν μάλλον δυσθυμὸν νά ξεκαρδίζεσθαι ἀπὸ τὰ γέλια μετὰ τὰ χαριτωμένα του 200 παιδικὰ πνεύματα.

Ἡ ἐκδοσις αὐτοῦ γινεται ἐπιτιμῆδες διὰ τὴν χρησιμείωσιν ὡς δῶρον

διὰ τούς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ φύλλου ἡμῶν, τούς ἀγαπῶντας πράγματι αὐτό, τούς ἀληθεῖς φίλους τῆς Διαπαλάσεως, οἵτινες ἐκτιμῶσι τούς κόπους τούς δύο τοίους καταβάλλομεν καί τὰς δαπάνας εἰς ἑς ὑποβαλλόμεθα ἵνα καταστήσωμεν τὸ ἀπαράμιλλον εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἐν Ἑλλάδι περιοδικῶν μας ἐτι ὠραιότερον, τερπνότερον, διδακτικώτερον, ὠφελιμώτερον καί ἐκδηλοῦσι τὴν ἐκτίμησιν των ταύτην διὰ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς σπεύδουσι νά ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἔτους.

Δι' ἕκαστον συνδρομητὴν τίποτε βεβαίως δέν σημαίνει νά πληρῶσῃ τὴν συνδρομὴν του δύο μῆνας ἐνωρίτερον ἢ δύο μῆνας βραδύτερον, ἐνῷ τούναντιον ἡμᾶς ἡ ταχὺ καί ἄμεσος πληρωμὴ τῆς συνδρομῆς μᾶς ἀπαλλάττει ἀπὸ πολλοὺς κόπους καί φροντίδας καί ἀπὸ σπουδαιοτάτην ἀπώλειαν χρόνου εἰς ἀνταλλαγὴν ἀλληλογραφίας καί εἰς λογιστικὴν ἐργασίαν κατατριβομένου, ἐνῷ ἐπαρκετέστερον δι' αὐτοῦ τούτου τούς συνδρομητάς θὰ ἡδυνάμεθα νά καταναλισκώμεν τὸν χρόνον μας εἰς ἐτελοποίησιν τοῦ περιοδικῶν.

Τοιαύτην ἐννοίαν καί τοιαύτην ἀξίαν ἔχει ἡ προθυμία τῶν σπευδόντων νά ἀποστειλῶσιν ἡμῖν ἅμα τῇ ἀρχῇ τοῦ νέου ἔτους τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των, καί δι' αὐτὸ τούς προθύμως τούτο πράττοντας θεωροῦμεν ἀληθεῖς φίλους καί εὐεργέτας τῆς Διαπαλάσεως.

Καί ὁ λόγος δι' ὃν ἐτοιμάζομεν ἤδη τὸ τρίτον τομίδιον τοῦ παιδικοῦ πνεύματος ὅπως τὸ προσφέρωμεν δῶρον πρὸς πάντας τούς συνδρομητάς παλαιούς καί νέους, ὧν ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ ἔτος 1891 θὰ μᾶς σταλῇ πρὸ τῆς 15 προσεχῶς Φεβρουαρίου, δέν εἶνε ὅτι θέλομεν νά ἀμειψώμεν τάχα τὴν προθυμίαν των πρὸς ταχὺ ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς, ἀλλὰ

Ὅσοι ἐπιθυμοῦμεν ἡ τοῖς παρεῶμεν ἐλαχιστὸν δαίρημα τῆς εὐγνωμοσύνης μας

ἦν αισθανόμεθα πρὸς αὐτούς, διότι διὰ τῆς προθυμίας των ταύτης συντελοῦσι τὰ μέγιστα εἰς ἀνακούφισιν τῶν κόπων ἡμῶν καί διευκόλυνσιν τῶν προσπαθειῶν, τὰς ὁποίας ἀδιλείπτως καταβάλλομεν, ἵνα καταστήσωμεν τὴν Διαπαλάσιν ἐτι μάλλον ἀξίαν τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐκτιμῆσεως τοῦ Πανελληνίου, ἧς ἀπὸ δωδεκαετίας ἤδη ἀπολαύει.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

231. Αένιμα.
Θυμὸν ἐγκρύπτω μέσα μου πόλιν. Ἐάν τοιμήσης
νά με καχοποιήσης,

Ἐστὴν δὲ τοῦ Ἀσπυροπόλεως Λιωνίδα.

232. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι ἐν μικρὸν νησάκι
κ' ἔχω νόστιμον κρασάκι.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Καρδαμύκου Γ. Σαράντη.

233. Συλλαβόγραφος.

Πέντε γράμματ' ἂν ἀθροίσῃς,
τόσον μόνον ἔκαρξαι

Ἐστὴν δὲ τοῦ Βασιλέως τῶν Συρακοῶν.

234. Ἀναγραμματισμός.

Μεγάλου φιλοσόφου
εἶσαι μαθητὴς
Ἄν μ' ἀναγραμματίσῃς,

Ἐστὴν δὲ τοῦ Πολέμου τοῦ 21.

235. Πυραμίδες.

Οἱ μὲν σταυροὶ δὲ ἀναπληρωθῶσιν οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται ὄνομα Κράτους

Ἐστὴν δὲ τοῦ Σπυθηροδοχόντος Ἡλίου.

236. Κυβόλεξον.

- = Τόπος ἱερός.
= Ἐπίρρημα.
= Ῥῆμα.
= Πόλις ἱερὰ.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Ἐκκα Κομνηνοῦ.

237. Ἐρώτησις.

Τέ κ' ὄν λέγει τί εἶνε, καὶ ὅμως δὲν εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνα

Ἐστὴν δὲ τοῦ Γαλιάνου Πόργου

238—242. Κεκρυμμένα ὀνόματα μερῶν τοῦ ἀνθρώπινου σώματος.

- Α) Δύο κακῶν προκειμένων τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον.
Β) Οἱ ἀληθεῖς φίλοι παρευρίσκονται καὶ εἰς τὰς δυστυχίας.
Γ) Οἱ ἱερεῖς τὸ πάλας ἐξεύλουν τὰς θυσιάς.
Δ) Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστανον πολλοὺς θεοὺς.
Ε) Τριάνοντα λεπτὰ ἀποτελοῦσιν ἡμίσητον ὥραν.

243—245. Μεταμορφώσεις.

- Α) Ἡ βάτος δι' ἐννέα μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ χάρτης.
Β) Τὸ πῶμα δι' ἑξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ λύρα.
Γ) Ὁ δῶς δι' ὀκτώ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ γόαρς.

240—250. Μαγεῖον γράμμα.
Τὸ γράμμα πρέπει νὰ ἀραιώσωμεν ἐκ τῶν ἐπομένων

Table with 10 columns (1-10) and 10 rows of numbers for magic square exercises.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βενετίας.

252. Μεσοσταχίς.

Τὰ μεσοκτὸν γράμματ' ἀναγινώσκονται ὡς ὄνομα μέρους τῆς οἰκίας.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Ἀλέξανδρου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῇ συλλογῇ τῆς 30 Ὀκτωβρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

- 165. Ὁρολόγιον τοῦ τοῦχου. — 166. Ψύλλος, πῖλος.
— 167. Θῆρα, ἦρα.
— 168. — 169. — 170.
ΔΕΥ—ΚΑ—ΔΙ—ΩΝ Ε Γ Κ Σ
ΚΑ—ΔΑ—ΜΟΣ Α Α Ι Ο
ΔΙ—ΜΟΣ Σ Π Ι Ζ Α Λ Α Μ Ι Α
ΩΝ Δ Ω Ι Ω Ο
Ν Α Ν Σ

— 171. Τοῦ 400 (20+30=50).

— 172. Μικρὴ βιολέττα ριζωμένη
Ἐν ἑνα παντέρημα βουνὸ
Δίχως δροσιὰ καὶ χάρι μένει

Μὰ δταν ἔτῃς νύχτας τὴν ἀγκάλη
Γέλλα ἀνθὴ γέρουσε δειλὰ,

- 173. ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ, βολί, ἴος, σῖτος, τρίξ, βρασις, ἄρ, λάρος, ἴρα. — 174—176. Α) Μηρός, μωρός, μέρος, μέλος, μύλος, Πύλος, πῶλος.
— Β) Ἄρμα, ἄσμα, αἶμα, τιμα, τιμή, τομή.
— Γ) θαῦρα, θῶμα, θέμα, θέμα, δῶμα.
— 177—181. Τῆ προσθήκῃ τοῦ τ σχηματίζονται αἱ λέξεις: τρυφός, ἐνιδός, ἀγμός, ἀλντος, Τροία.
— 182. ΒΡΑΣΙΛΙΑ (1. ΒΡΑΒΕΙΟΝ 2. ΣΙΝΩΠΗ. 3. ΛΙΒΕΡΠΟΥΛ. 4. Ἀγγραφά). — 183. Μάχου ὑπερπίστεως καὶ πατρίδος. — 184. Ἐάν εἶνε ζωγραφημένον τὸ δένδρον. — 185. Πικτερι καλὸ.

« ΠΡΟΣΕΚΑΝΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΓΕΥΜΑ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ »

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑ² ΔΕ ΝΑΝΤΕΥΙΛ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ
ΕΡΓΟΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια καὶ τέλος τῆς σελίδας 161]

Οἱ φίλοι μας ἐκ Χερβούργου διηυθύνθησαν εἰς Παρισίους ὅπως τακτοποιήσωσι τὰ τῆς κληρονομίας τοῦ Λάρρα.

Ὁ ναύαρχος ἐξετίμησε τὰ μέγιστα τὴν κυρίαν Ἰωσικὴν, διηγήθη δὲ πρὸς αὐτὴν πῶς ὁ υἱὸς τῆς ἔσωσε αὐτὸν ἐκ βεβαίου θανάτου καὶ ποῖαν αὐταπαρησίαν καὶ γενναϊότητα εἶχε δεῖξῃ.

Ἐν Παρισίοις ὁ κ. Λεστούρης, ὁ κ. Δουρόκης καὶ ὁ Ὑβὼν μετὰ τῆς μητρὸς του προσεκληθῆσαν εἰς γεῦμα παρὰ τοῦ ναυάρχου Λανζοσέρ, ὅστις ἦτο τότε μέλος τοῦ ἀνωτάτου ναυτικοῦ συμβουλίου.

Ἦτο ἡ πρώτη Νοεμβρίου, ὁ δὲ Ὑβὼν μετὰ τῆς μητρὸς του εἶχον γευματίσῃ παρὰ τῆ κ. Λεστούρη.

— Ἀκριβῶς πρὸ δύο ἐτῶν ὡσάν σήμερα εἶπεν αὐτῇ, ὁ Ἀσπὴρ ἀπέπλευσε ἀπὸ τὸ Του-

Οἱ ἀλλόσποντος κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματῶσμον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

λόν διευθυνόμενος άγνωστον ποϋ. Ποίας άγ-
νίας υπερέραμεν κατ' αυτό τό διάστημα! Άλλ'
ο Θεός εινε αγαθός. Τά αγαπητά μας πρόσωπα
επίστρεψαν σάα και ύγιή, άφ' ου τοςάκις τά
ήπειλησεν ο θάνατος εκεί κάτω!

Ο κ. Λεστούρης και ο Ύβων ήτένησαν επί
άλλήλους· ή φαντασία αϋτών διηυθύνθη εκεί
κάτω, προς τόν φίλον των, όστις κοιμάται επί
αιώνιον ύπνον. Άμφοτέρων οι όφθαλμοί έπλη-
ρώθησαν δακρύων, και οι άλλοι δε έσιώπησαν
προς στιγμήν, εκ σεβασμού προς τάς θλιβεράς
και ιεράς εκεινας αναμνήσεις.

Έκ τής θέσεως έν η έκάθητο ή Άννα, ή μι-
κρά κόρη του κ. Λεστούρη, παρετήρησε τό
περίλυπον πρόσωπον του Ύβωνος. Τό καρσίον
άνηγέρθη και ώρησεν εις την αγκάλην του
νεαρού άξιωματικού.

— Ήξεύρω τί σκέπτεσθε, άνέρραξε· άφ' ου
είσθε τόσοσν λυπημένος δέν τόν κρατώ τόν
Πλοίαρχον· είσθε καλός, πολυ καλός ποϋ μου τόν
εδώκατε· κ' έγώ ήμουν κακή και τόν έδέχθηκα.

Η ζωηρά εκεινη εκφρασις των ευγενών και
αθών αισθημάτων του κορασιού διεσκόρπισαν
κάπως την επικρατούσαν σκυθρωπότητα και
μελαγχολίαν. Ο Ύβων συνεκινήθη.

— Όχι, μικρά μου Άννα, είπε, κρατήσετε
τόν Πλοίαρχον όσον καιρόν θέλετε· θα λυπηθώ
πολυ άν μου τόν επιστρέψετε τώρα.

Η Άννα εινε ακόμη πολυ λεπτοφυής, αλλά
δέν άπέχει πολυ ο καιρός καθ' έν ή θυγάτηρ
του κ. Λεστούρη θα γίνη ροδοκόκκινος και ρο-
μαλαία. Η μεταβολή αϋτη τής ύγείας της
οφείλεται εις την κυρίαν Ίωσίκη, ή όποία
άπέκτησε μεγάλην έπιρροήν επί του κορασιού,
μέ ασυτηρότητα δε και γλυκύτητα ταύτοχρό-
νος κατώρθωσε να μεταβάλη πολυ τόν χαρα-
κτήρα αϋτου. Η μικρά Άννα τρέφει εξαίρετι-
κήν εμπιστοσύνην εις την κυρίαν Ίωσίκη και
πράττει μέ ευχαριστήσιν πάν ό,τι αϋτη τή
συμβουλεύσει.

Τήν προτεραιάν ή κυρία Ίωσίκη και ο υίός
της έλαβον σπουδαίαν άπόφασιν.

Πρό πολλού ήδη είχαν παρατηρήση την φι-
λίαν τής Άννης και του Πλοίαρχου. Ο κύων
ήγάπα βεβαίως και την κυρίαν Ίωσίκη και
τόν κ. Λεστούρη και τόν Ύβωνα, αλλά ή Άννα
και αϋτός ήσαν άχώριστοι.

Ητο ήδη δέκα έτων ο αγαθός Πλοίαρχος:

εταξείδευσε πολυ, έτραυματίσθη, υπέφερε πολ-
λές κακουχίας. Τώρα εφαινετο έχων άνάγκην
ήσυχίας, και ήτο εϋτυχής μέ την Άνναν, ή
όποία, άφ' έτέρου, θα έλυπέτο κατάκαρδα άν
τής άφήρουν τόν Πλοίαρχόν της.

— Δέν φανερώνει την λύπην του τό καιμέ-
νο τό κορίτσι, είπεν ή κυρία Ίωσίκη, αλλά ή
λύπη του εινε πολυ μεγάλη. Προχθές ήτο μέ
τόν Πλοίαρχον εις τόν κήπον· ένόμιζεν ότι ήτο
μόνον και ότι κανείς δέν τό έβλεπε· άλλ' έγώ
ήμην εκεί πλησίον και τό είδα· αγκάλιαζε τόν
Πλοίαρχον, έβρεχε μέ δάκρυα την κεφαλήν
του και έλεγε: Άχ! θα χωρισθούμε, Πλοίαρχ-
έ μου, δέν θα είμεθα πλέον μαζί, καλέ μου
Πλοίαρχε!..

Η Μαριάννα συμβουλεύουσα τόν υιόν της
να δώση τόν Πλοίαρχον ήσθάνετο πολλήν λυ-
πην, και τόν Ύβωνα δε εις λύπην ένέβλεπεν
ή ιδέα ν' αποχωρισθή τόν κύνα του, τόν φι-
λον εκεινον, τό στήριγμα και τόν προστάτην
εις τόσας δυσκόλους στιγμάς του βίου του, τόν
άφωσιωμένον συντροφον και συναγωνιστήν εις
τάς ήμέρας τής πάλης και του κινδύνου, τόν
Πλοίαρχον, τόν όποιον τόσον ειχεν αγαπήση
και ο Λάρας. Ητο πολυ σκληρόν να τόν
αποχωρισθή.

Άλλ' ή θυσία, εινε ο υψιστος ήθικος νόμος
του ανθρώπινου βίου. Πώς άλλως δε ήδύνατο
να εκφράση την ευγνωμοσύνην του, την βα-
θείαν και αιωνίαν ευγνωμοσύνην του εις τόν
ευεργέτην του; Πώς άλλως να δείξη την ά-
φωσιώσιν του ο άξιωματικός Ύβων Ίωσίκης,
ο έχων τώρα ευρυ μέλλον ένώπιόν του, προς
τόν κ. Λεστούρη, δια την συμπάθειαν, δια
την αγάπην την όποιαν έδειξε προς τόν μι-
κρόν ναυτόπαιδα, τόν όποιον ειχε σώση τόσοσν
γενναίως, εγκαταλελειμμένον έν μέσω του ω-
κεανού, επί ένός σωσιδίου;

Ουτε ο κ. Λεστούρης, ουδέ ή σύζυγός του,
οιδ' αϋτη ή μικρά Άννα ήθέλησαν κατ' αρχάς
να δεχθώσι την προσφοράν εκεινην. Άλλ' ο Ύβων
ειχεν άμετάκλητον άπόφασιν και επέμεινε.

— Όχι, κυβερνητά μου, είπε· αφήσατε
και εμέ να σας δώσω κάτι, μίαν φοράν εις την
ζωήν μου. Αφήσατέ με να πιστεϊσω ότι κά-
μνω και έγώ μίαν θυσίαν δια σας, μή μου άρ-
νηθήτε αϋτην την εϋτυχίαν!

Ο Πλοίαρχος τώρα διέρχεται έν μέσω τής

οικογενείας του κ. Λεστούρη ευάρεστους και
ήσυχους ήμέρας, ως άπόμαχος, όστις μετ' άν-
δρείας και αϋταπαρνήσεως εκτελέσας τό κα-
θήκόν του, αναπαύεται από τους κόπους των
έστρατειών και των κινδύνων. Ω, όλος ο βίος
του Πλοίαρχου υπήρξε παράδειγμα άφοσιώ-
σεως, παράδειγμα πίστεως και γενναϊότητας.
Πράγματι δε ο Ίωσίκης δι' ουδενός άλλου

άντικειμένου ήδύνατο να εκφράση καλλίτερον
την αϋταπαρνήσιν του και την ευγνωμοσύνην
τής καρδιάς του προς τόν ευεργέτην του. Ναί,
ήτο άξιος να χρησιμεύση ως σύμβολον του
ευγενεστάτου των αισθημάτων, ήτο άξιος τής
τιμής ταύτης ο Πλοίαρχος!

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατά παράκλησιν εκ τής Γαλλίας
της Κας DE NANTES

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

ΚΑΚΟΝ Η ΦΛΥΑΡΙΑ

α Δέν μου λέγεις, κύρ κόρακα, διατί τάχα
ο κορυδαλός κελαδεί ύψηλά εις τόν άέρα;
ήρώτησεν ή φλύαρος κίσσα τόν κόρακα κατα-
γενόμενον να επισκευάση την φωλεάν του.

— Κυρά παρακάλα μου, δέν ειξεύρω.

— Είπέ μου τοϋλάχιστον, διατί οι κοϋκοι
γεννοϋν τ' αϋγά των εις τάς ξένας φωλεάς;

— Άγνωσά, απέκριθη κάλιν ο κόραξ.

— Μα τέλος πάντων θα μου ειπής διατί ή
αηδών φάλλει μόνον την άνοιξιν;

— Δέν μου το είπε· απέκριθη ο κόραξ.

— Κακία σου εινε, κύρ κόρακα, τό ειξεύ-
ρεις αλλά δέν θέλεις να μου το ειπής, δια
να με παιδείης.

Ο κόραξ βλέπων ότι ή φωλεά του θα έμεινεν
αδιόρθωτος εάν έζηκολούθει να αποκρίνεται εις
τάς φλυαρίας τής κίσσης, έστράφη προς αϋτην

και είπε μετ' αγανακτήσεως:
«Τότε μόνον θα αποκριθώ εις τάς έρωτή-
σεις σου, κυρά παρακάλα, όταν μου ειπής και
σϋ διατί ή παρακάλα εινε τόσοσν φλύαρον
πτηνόν.»

ΣΠΑΡΚ

Η ΚΑΔΟΥΤΖΑ

Καδουτζά ήτο όρφανή Κιρκασία, μικρούλα και πτωχή, την όποιαν επώλησαν εις δουλεμπόρους, όστινες την ώδήγησαν εις Κάϊρον. Ήτο μόλις έξ έτών την έποχην εκείνην.

Οί έντιμοί εκείνοί δουλέμποροι περιέφερον τά ανθρώπινα έμπορεύματα των άπραάλλακτα όπως οί όρνιθοτρόφοι περιφέρουν και δεικνύουν τούς ιδιότους εις τάς όδούς των Άθηνών.

Διά να δώσουν μεγαλειτέραν αξίαν εις τό έμπορεύμά των εξοδεύουν μερικά γρόσια, τά όποια έξ άλλου κερδίζουν πολύ ταχέως.

Ένδεδυμένη βεδύχρουν αισθήτα ινδικού ύφασματος, με την σγουράν και ξανθήν της κόμην, με τούς μεγάλους μαύρους όφθαλμούς της και με την διαφανή της επιδερμίδα, ή μικρά Καδουτζά ήτο ίκανή να έλκύση την προσοχήν φιλοπαίγνιδος όθωμανίδος ως τό θελκτικώτατον άθυμα.

Και πράγματι, ή πρώτη έξοδος της Καδουτζάς εις τόν περίπατον του Κάϊρου έστέρθη υπό εύτυχούς τινος συμβάντος: Ή Ίκβάλ-Χανούμ, νεαρωτάτη συγγενής του Κεδίβου Ίσμαήλ, κατεδέχθη να βίψη επ' αυτής τά βλέμματά της.

Ή άμαξα της Ίκβάλ, συρομένη υπό φαίων στικτών ίππων, ήκολουθείτο υπό δύο αϊθιώπων, τούς όποιους οί δουλέμποροι άνεγνώρισαν εκ της στολής των, ότι άνήκον εις τά άνάκτορα.

Άμέσως λοιπόν συνέλαβον εύφύεστατον σχέδιον όπως πωλήσωσι τό έμπορεύμά των, την μικράν Καδουτζάν. Ήγόρασαν κλαδίσκους τινας γαζίας, τούς έδωκαν να τούς κρατή ή Καδουτζά, και, έπωφελούμενοι της στιγμής καθ' ήν οί ίπποι της πριγκήπισσης Ίκβάλ έσταμάτησαν ένεκα του συνωστισμού των άμαξών, την διέταξαν να προσφέρη τά άνθη εις την ώραιαν χανούμισαν.

Άφ' ότου έχασε τόν πατέρα της και την μητέρα της, ή μικρά Κιρκασία ούτε θωπείας πλέον έλάμβανεν ούτε γλυκείς λόγους ήκουε, και όμως, λυπηρόν να τό είπωμεν, έδείκνε τώρα μεγαλειτέραν προθυμίαν και ύπακοήν προς τούς βαναύσους κυρίους της, παρά πρότερον προς τούς

γονείς της, τούς καλούς και φιλοστόργους γονείς.

Ή Καδουτζά έσπευσε να έκτελέση την διαταγήν των δουλεμπόρων και μ'όλον τόν συνωστισμόν των ίππων, τόν θόρυβον των τροχών και τά βάρδα εμπρός των άμαξηλατών, ή μικρά κόρη επροχώρησε μετά θάρρους μέχρι της βασιλικής άμαξής και παρουσίασε τά άνθη της.

Ή καίμένη ήτο τόσο λεπτή, τόσο μικρούλα ώστε αν και ύψωσε τούς κλαδίσκους της γαζίας υπεράνω της κεφαλής της, τά κίτρινα εκείνα άνθη μόλις έφθανον εις τό άκρον της κλειστής ύβλου της άμαξής.

Μ' όλα ταύτα ή Ίκβάλ - Χανούμ, είδε τά εύώδη άνθη, τά όποια επρόβαλον εις την άμαξόθυραν. Έκλινε την κεφαλήν της και παρετήρησε τό χαριτωμένον πρόσωπον της Καδουτζάς έστραμμένον προς αυτήν.

Ή πριγκήπισσα δέν ητύχησε ποτέ να άποκτήση τέκνα· ή καρδιά της όμως ήτο γεμάτη στοργήν προς τά παιδιά.

Ή άθώα και μελαγχολική έκφρασις της μικράς κόρης την συνεκίνησε βαθέως. Έπληρε τά άνθη και ένψ ήτοιμαζέτο να είπη θωπευτικούς τινας λόγους εις την Καδουτζάν, ή άμαξα ξεκίνησε βραδέως, ό δέ ίππος ενός των μαύρων της συνοδείας παρέσυρε και άνέτρεψε την πτωχήν κόρην.

Άκούσας την άγωνιώδη κραυγήν, την όποιαν έρρηξεν ή Ίκβάλ-Χανούμ, ό μαύρος άφίππευσεν έν ριπή όφθαλμού, έλαβεν εις τάς άγκάλας του την δυστυχή κόρην και την απέθεσε λιποθύμον σχεδόν επί των γονάτων της εύγενούς κυρίας του.

Ή Καδουτζά, λιποθυμήσασα εκ του τρόμου μάλλον ή εκ των μωλώπων, ανέλαβε τάς αισθήσεις της υπό τά φιλήματα της πριγκήπισσης. Όσον δ' άφορᾷ τούς δουλεμπόρους, όυτοι, ένθουσιώδεις διά τό εύτυχές τουτο συμβάν και γνωρίζοντες ότι ήδύναντο να έμπιστευθώσιν άπόβως τό έμπορεύμά των εις μίαν τόσο μεγάλην Κυρίαν, ούτ' έσκέφθησαν καν ν' άκολουθήσουν την άμαξαν.

Ή κόρη διηγήθη άφελώς τό στρατήγημα των δουλεμπόρων και ιδλ ηντήντα αίπαρον ζωήν της.

Μετά δύο ήμέρας ή Καδουτζά ήγοράσθη υπό της πριγκήπισσης Ίκβάλ.

Άπό τόν σκοτεινόν και άθλιον οικίσκον, όπου μέχρι τουδε είχε ζήση, ή μικρά Κιρκασία εύρήθη αίφνης εις θαυμάσιον άνάκτορον τής Κάτω Αιγύπτου, όπου ή πριγκήπισσα διήρχετο τό θέρος. Κήπος εξάισιος, κατάφυτος από ύψηλούς φοίνικας, γιγαντώδεις πλατάνους, ζιζίφους και συκομωρέας έξετεινέτο κύκλω του άνακτόρου.

Διαυγής ρύαξ έρρεεν όφεισειδώς υπό τά σκιώδη φυλλάματα, άποπνέων δρόσον κατά τάς θερμάς ήμέρας· επί των γαληναίων ύδάτων του έλεμβοδρόμου την νυκτα υπό τό φέγγος της σελήνης. Όποία αιφνιδια μεταβολή εις την

ύπαρξιν της μικράς Καδουτζάς! — Πλεισταί άλλαι πτωχαι Κιρκασίαι, άγορασθήσαι υπό μουσουλμάνων όχι πολύ πλουσιών, είνε υποχρεωμένοι να έργάζωνται από της τρυφρωτάτης των ήλικίας και να έργάζωνται περισσότερο παρ' όσον οι δυνάμεις των επιτρέπουν!

Ή Καδουτζά όμως ήτο ακόμη πολύ μικρά και δέν ήδύνατο να αισθανθή ότι ή θεία Πρόνοια την έπροστάτευσε — άλλ' έπωφελείτο, ως παιδιον όπου ήτο, όλων των αγαθών του πλούτου, χωρίς καλά - καλά να τό έκτιμᾷ.

Έν δω έν τούτοις προέβαινε κατά την ήλικίαν ή Κιρκασία, άνατρεφόμενη και μορφουμένη υπό της Ίκβάλ - Χανούμ, απέκτα πολύτιμα προτερήματα, ένψ ταυτόχρονας ή καλλονή της ήξενεν ήμέρα τη ήμέρα. Όταν έκλεισε τά δέκα έξ έτη της ήλικίας της, χάρις εις τό ύψηλόν αξίωμα της εύεργέτιδος και προστάτιδος της, ή Καδουτζά ένυμφεύθη επισήμως τόν νεώτερον άδελφόν του Κεδίβου· ή δούλη κατέστη τότε ήγεμονίς έξ αίματος! Μετά τόν γάμον ό πριγκήψ έταξείδευσε μετά της συζύγου του εις Κωνσταντινούπολιν.

Καθ' έν χρόνον ή Καδουτζά ίγίνετο δεκτή με τόσας τιμάς έν Κωνσταντινούπολει, ή εύεργέτις της, ή πριγκήπισσα δηλαδή Ίκβάλ, κατηγορηθείσα άδίκως επί έπιβουλή κατά του συγγενούς της Κεδίβου, έστέρθη του τίτλου και του πλούτου της και έξωρίσθη εις την μικράν πόλιν Τζέδδαν, όχι μακράν της Μέκκας.

Όταν ή Καδουτζά επιστρέψεν εις Κάϊρον, έμαθε την δυσμένειαν εις ήν είχεν υποπέσει ή άρχαία κυρία της. Μάτην επικαλέσθη την έπείκειαν του άνδραδελφου της Κεδίβου, μάτην έπίρριθη γονυπετής εις τούς πόδας του συζύγου της.

Ή συκοφαντία υπερισχύει πάντοτε εις τούς εύπίστους ήγεμόνας.

Τότε ήνθισαν εις την καρδιαν της Καδουτζάς αι πολύτιμοί άρεταί, των όποιών τόν σπόρον είχε σπειρή ή Ίκβάλ.

Τί; να ζή εκείνη πλουσία, εύγενής και εύτυχής ένψ ή πριγκήπισσα ήτο ήδη πτωχή, περιφρονημένη και δυστυχής; Ποτέ!

Ίδού λοιπόν τί άπεφάσισε να κάμη: Γνωρίζουσα ότι άδύνατον θα ήτο να επιτύχη την άδειαν

από τόν σύζυγόν της όχι να βοηθήση άλλ' ούτε καν να επισκεφθή την Ίκβάλ, ή Καδουτζά έδραπέτευσε μίαν έσπέραν εκ των άνηκτόρων, μετεμφισθείσα εις υπηρέτην άφού απέκοψε πρώτον και έβαψε την κόμην της. Δέν έταλαντεύθη ούτε προς στιγμήν, ούτε προς στιγμήν έδίστασε, χάριν της εύεργέτιδος της, να έγκαταλείψη τό ύψηλόν της αξίωμα, να έκτεθῆ εις βέβαιον θάνατον αν άνεκαλύπτετο, να άποκόψη την ώραιαν εκείνην κόμην της όποίας ή χρυσή χροιά δια παντός άπόλετο.

Ή εύγνωμοσύνη υπερισχυεν έν τη γενναίᾳ καρδίᾳ της όλων των χαρισμάτων της φύσεως και του πεπρωμένου.

Η ΚΥΚΛΑΜΙΑ

Καθώς ή βελουδένια κυκλαμιά φυτρώνει μέσ'ς της πέτρες και 'ς τάγκάθια και δροσερή και πλουμισμένη άνθίζει μοναχή,

έτσι μέσ' 'ς της ζωής τά χίλια πάθια, 'ς τά φτώχεια τή σκληρή, 'ς τήν άσχημιά φυλλάσεται κι' άνθει και λουλουδίσει εύγενική κ' ενάρετη ψυχή, καθώς ή βελουδένια κυκλαμιά φυτρώνει μέσ' 'ς της πέτρες και 'ς τάγκάθια.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἡ ἀπὸ Καίρου μέχρι Τζέδδας ἀπόστασις εἶνε πολὺ μακρὰ, ἀκόμη καὶ δι' ἵππου εἴν ταξιδιῶν τις. Ἡ Καδουτζά, συνειθισμένη ἐπὶ δέκα ἤδη ἔτη εἰς τὰς μαλθακὰς ἀπολαύσεις τοῦ πλοῦτου, μὴ ἔχουσα ποτὲ μόνη διαβῆ τὴν θύραν τοῦ χαρμεῖου, δειλὴ, ἀπειρος, θὰ ὕφιστατο βεβαίως περισσώτερα δεινὰ ἀπὸ εἰσδηλοῦν ἄλλον κατὰ τὴν ἠδοιοποιαν τῆς αὐτῆς ἐπὶ τῶν ὀρέων καὶ τῆς φλεγομένης παραλίας τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Ἄλλ' ὄλος αὐτὸς ὁ κόπος καὶ ὄλαι αὐταὶ αἱ κακουχίαι ἦσαν μὴδὲν ἀπέναντι τοῦ φόβου μὴ ἀναγνωρισθῆ αὐτὸς καὶ μόνον ἔκαμνε τὴν Κιρκασίαν νὰ τρέμη. Ὁ σύζυγός τῆς, κατ' εὐτυχίαν, δὲν ἐφανταζέτο ὅτι αἱ κόραι τοῦ Καυκάσου ἔχουν τόσο γυναικίαν καρδίαν ὥστε ν' ἀφηροῦν τοὺς κόπους καὶ τὰς μεταβολὰς τῶν ἀσταθῶν κλιμάτων χωρὶς ν' ἀπαυδοῦν, καὶ ἐπομένως οὐδ' ἐσκέφθη κἄν ὅτι ἡ Καδουτζά διευθύνετο εἰς Τζέδδαν. Ἀνήγγειλαν εἰς ὄλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου τὴν δραπέτευσιν τῆς Καδουτζᾶς, ὑποδεικνύοντες καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς, διὰ νὰ τὴν συλλάβουν καὶ τὴν ἐπαναφέρουν νεκρὰν ἢ ζῶσαν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεδίβου, ὅπου τὴν περιέμενε δικαία τιμωρία.

Ἄλλὰ τίς θὰ ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ ὑπὸ τὴν ἡλιοκαῆ μωρῆν ἑνὸς ὑπηρέτου ἐξησθενημένου ἀπὸ τὰς στερήσεις, τὴν φυγάδα τῶν ἀνακτόρων τοῦ ἀντιβασιλέως;

Μετὰ δέκα ἡμερῶν ἡ μᾶλλον νυκτῶν ἐφιπον πορείαν, ἡ Καδουτζά ἐφθάσεν εἰς τὴν πόλιν ὅπου κατέκει ἡ πριγκίπισσα Ἰκβάλ.

Ἡ Ἰκβάλ-Χανούμ δὲν ἠδυνήθη ἀμέσως νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ.

Φαντάζεσθε βεβαίως πόσον συνεκινήθη ἡ δυστυχὴς ἐξόριστος ὅταν ἐπίσθη ὅτι ἐνώπιόν τῆς ἦτο πράγματι ἡ ἀγαπητὴ προστατευομένη τῆς, καὶ πόσον ἐδάκρυσεν ὅταν εἶδε μέχρι τίνος σημείου δύναται νὰ φθάσῃ ἡ εὐγνωμοσύνη.

— Ὡ ἀγαπητὴ μου Καδουτζά! ἀνέκραξεν, ἀφοῦ προηγουμένως τὴν κατεφίλησε τρυφερώτατα ἐθυσίαςαις λοιπὸν τὴν ζώην σου, τὴν εὐτυχίαν σου, τὴν δόξαν σου, διὰ ν' ἀκολουθήσῃς ἐμὲ τὴν δύσμοιρον!

— Καὶ μήπως εἰς σὰς δὲν χρεωστῶ τὸ πᾶν, Χανούμ; καὶ δὲν εἶνε τάχα ἡ σειρά μου τώρα νὰ γλυκάνω καὶ ἐγὼ τὴν δυστυχίαν σας;

— Δὲν θὰ δεχθῶ ποτὲ τοιαύτην θυσίαν, παιδί μου.

Μάτην ἡ πριγκίπισσα προσεπάθη νὰ πείσῃ τὴν Καδουτζάν νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς. Ἡ νεαρὰ Κιρκασία ἐπρόβαλε τὸ ἀκαταμάχτην ἐπιχείρημα ὅτι ἂν ἐπέστρεφε θὰ τὴν ἐφόρευεν ὁ σύζυγός τῆς μετὰ τοιαύτην ἀπόδρασιν.

Ἡ Ἰκβάλ-Χανούμ ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ δεχθῆ τὰς ὑπηρεσίας τῆς ἄλλοτε δούλης τῆς. Καταστάσα οὕτω δυστυχὴς καὶ ἐγκαταλελειμμένη παρά πάντων, ἡ πριγκίπισσα ἐζῆ ἐντὸς μικροῦ πτωχικοῦ οἰκίσκου μετὰ τῆς γραιῆς τροφῆς τῆς, τοῦ μόνου ὄντος, τὸ ὅποιον τῆς ἔμεινε πιστὸν ἐν τῇ δυστυχίᾳ τῆς. Ἡ Καδουτζά ἤρχισεν ἀμέσως νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ ἀνακουφίσῃ τὰς ἀνάγκας τῆς εὐεργετιδῆς τῆς.

Ἐνδεδυμένη ἀπλοῦστατα ὡς φελλάχα, διήρχετο τὰς ἡμέρας τῆς ἐργαζομένη εἰς τοὺς ἀγρούς: τὸ ἑσπέρας ἐκόμιζε εἰς τὴν εὐεργετιδᾶ τῆς τὸ ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς ἐλάχιστον κέρδος.

Ἡ Ἰκβάλ ἀπογοητευμένη ἕνεκα τῆς ἀδίκου δυσμενείας, εἰς ἣν εἶχεν ὑποπέσῃ, θ' ἀπέθνησκεν ἐκ τῆς λύπης εἰάν δὲν τὴν ἀνεκούφιζεν ἡ ἀφοσίωσις τῆς Καδουτζᾶς. Τὸ θάρρος ἐκείνης ἀρύπησε τὸ ἰδίαν τῆς. Ἦρχισε νὰ κεντᾶ καὶ νὰ ὑφαίνῃ χειρὸμακτρα, συμβάλλουσα οὕτω εἰς τὴν κοινὴν αὐτῶν συμβίωσιν.

Ἐπὶ τρία ἐλόκληρα ἔτη ἡ Καδουτζά δὲν ἀπέκαμε ἐκπληροῦσα τὸ σκληρὸν καθήκον. Ἐάν τις ἐβλεπέ τὸ ὠραῖον αὐτὸ πλᾶσμα εἰς τοιαύτην ἀθλιότητα, θὰ ὑπέθετεν ὅτι κάποια βεβαίως μάγισσα μετεμόρφωσε τὴν βασιλίσσαν εἰς ἐπαίτιδα. Ἄλλ' ἡ Θεῖα Πρόνοια, ἔστω καὶ Κτιστὴ εἴη τὴν ὀνομάζουσι οἱ ὀθωμανοί, ἔρχεται πάντοτε εἰς βοήθειαν τῶν δυστυχῶν καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν θυσιαζομένων. Ὁ Κεδίβης Ἰσμαῆλ ἀπέθανε καὶ ὁ ἀνεψιὸς του, ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἰκβάλ, ἀνεκνήρυθη ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ πτωχὴ ἐξόριστος τῆς Τζέδδας, ἐπανῆλθε μετὰ πομπῶν καὶ τελετῶν εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς καὶ ἐπανέκτησεν ὄλα τὰ πλοῦτά τῆς.

Ἡ Καδουτζά ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ παρηγορηθῆ διὰ τὴν στερήσιν τῆς: ἐθαύμασε τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς τῆς γυναικὸς του καὶ τὴν ἠγάπησε τόσο περισσώτερον ὅσον περισσώτερον ἡ ἐκτίμησις αὐξάνει τὴν ἀγάπην.

[Léila Hanoum]

ΦΛΟΞ

ΕΒΡΑΒΕΥΘΗΣΑΝ Ο ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΠΟ ἀνεκλαλήτου κατεχομένη χαρᾶς ἡ Διαπαλασις ἀναγγέλλει εἰς τοὺς φιλομούσους αὐτῆς ἀναγνώστας ὅτι τὸ τελευταῖον ἐκ Παρισίων ταχυδρομεῖον ἐκόμισεν ἡμῖν τὴν χαρμόσυνον εἰδήσιν ὅτι ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἐβράβευσε τὸν Πυρειοπώλην καὶ τὸν Πλοίαρχον, τὰ δύο ταῦτα ἐξαισία ἔργα τὰ ὅποια ἔτερψαν ἐπὶ ἓν ἔτος καὶ συνεκίνησαν τὰς ψυχὰς τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Διαπαλασεως καὶ τῆς Βιβλιοθηκῆς.

Ἐπὶ τῇ εἰδήσει ταύτῃ χαίρομεν τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον ἀλλεπαλλήλους ἐπιστολάς συγχαρητηρίους ἐλάβανεν ἡ Διαπαλασις διὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν δύο τούτων ἔργων ἐξ οὗ καταφαίνεται ὅτι οἱ φίλοι ἡμῶν ἀναγνώσται καὶ αἱ οἰκογένειαι αὐτῶν εἰξεύρουσι κάλλιστα νὰ ἐκλέγῃσι τὰ ἀναγνώσματα των καὶ δεάντως νὰ ἐκτιμῶσιν αὐτὰ, ἀφ' οὗ αὐτὴ ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία, ἥτις περιέχει τὸ ἄνθος τῶν σοφῶν ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας, ἀνέγνωσε καὶ ἐβράβευσε αὐτὰ.

Ὡστε ἤδη αὐξάνει ὁ ἀριθμὸς τῶν βραβευθέντων ἔργων, τὰ ὅποια ἡ Διαπαλασις νῦν τῆσθε νὰ μεταδώσῃ ὅπου γῆς ὑπάρχουσιν Ἑλληνικαὶ οἰκογένειαι. Ὁ Πυρειοπώλης, ὁ Πλοίαρχος, ἡ Μαρουσία, ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκτικός, Ἡ Κορὴ τοῦ Γερα-Θωμά, ἔργα θαυμάσια, μαρτυροῦσι τρανότατα περὶ τῆς προνοίας τὴν ὅποιαν λαμβάνει ἡ Διαπαλασις πρὸς διάδοσιν ἀρίστων ἔργων, τὰ ὅποια δὲν εἶνε μόνον ἀπλῶς ὠφέλιμα ἀλλὰ καὶ τερπνότατα καὶ μάλιστα τοιαῦτα ὥστε νὰ κρῖνωνται ἄξια προσοχῆς καὶ ἐκτιμήσεως ἀνδρῶν ὅποιοι οἱ ἀθάνατοι τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Ἡ Διαπαλασις θεωρεῖ ἀνεκτίμητον τίτλον τὴν βράβευσιν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῆς ἔργων, καὶ ἀγάλλεται, διότι οὕτω γίνεται αἰτία χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης εἰς τοὺς φιλομούσους καὶ φιλοτίμους αὐτῆς φίλους, οἵτινες ἐξ ἀπαντος θὰ σεμνύνωνται ὅτι τοιοῦτον ἔχουσι περιοδικόν, τὴν Διαπαλασιν, περιοδικόν δημοσιεύον ἔργα ἐκτιμώμενα καὶ βραβευόμενα ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν μεγάλου ἔθνους.

Ἴδια δὲ θὰ χαρῶσιν οἱ πλείστοι ὅσοι πανταχόθεν ζητήσαντες ἤδη νὰ ταῖς ἀποστείλωμεν ἀντίτυπα τοῦ Πυρειοπώλου, διὰ τὴν εὐτυχῆ σύμπτωσιν τοῦ ὅτι ἐπεδίωξαν τὴν ἀπόκτησιν ἔργου περιβεβλημένου τὴν ἐπίζηλον ἐπιδοκιμασίαν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Καὶ ὅσοι ἀκόμη δὲν ἐζήτησαν μέχρι τοῦδε τὸν Πυρειοπώλην ἔχουσιν ἤδη ἕνα περιπλέον λόγον ἐνισχύοντα αὐτοὺς ὅτι πρέπει νὰ τὸν ἀποκτήσῃσι καὶ ἐγγνώμενον περὶ τῆς τέρφως καὶ τῆς ὠφελείας τὴν ὅποιαν θὰ παράσῃ εἰς αὐτοὺς ὁ βραβευθεὶς Πυρειοπώλης.

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Θά γνωρίζετε αναμφιβόλως ότι όταν αποθνήσκουν φρόνιμα και καλά παιδιά πηγαίνουν εις τόν ούρανόν και γίνονται άγγελάκια. Απατάσθε όμως αν νομίζετε ότι τα άγγελάκια αυτά περνούν την ημέραν των τρέχοντα επάνω κάτω και παίζοντα τόν κρυφό όπισω από τα σύννεφα.

Οί μικροί αυτοί άγγελοι υπόκεινται εις υποχρεωτικήν εκπαιδευσιν — άπαράλλακτα όπως τα παιδιά και τα κοράσια της Γης — και τας καθημερινάς πηγαίνουν εις τό σχολειόν, τρεις ώρας την πρωίαν και δύο ώρας τό απόγευμα. Και γράφουν με χρυσά κονδύλια επάνω εις άργυρά άβάκια, και τα αλφάβητάριά των έχουν χρωματιστάς εικόνας. Μόνον γεωγραφίαν δεν μανθάνουν, διότι τί θά τοίς χρησιμεύση ή περιγραφή της Γης άφού αυτά κατοικούν εις τόν Ουρανόν ;

Τήν διδασκαλίαν και την εκπαιδευσιν των την έχει αναθήσει ό Θεός εις τούς τρεις μεγίστους φωστήρας της τρισηλίου Θεότητος, Βασιλείον τόν Μέγαν, Ιωάννην τόν Χρυσόστομον και Γρηγόριον τόν Θεολόγον.

Κάθε Κυριακήν όμως τό σχολειόν είνε κλειστόν και οί μικροί άγγελοι έχουν την άδειαν, κατά την ημέραν αυτήν της αναπαύσεως, να πηγαίνουν να παίζουν εις την μεγάλην και χλοεράν πλατείαν ή οποία έκτείνεται πρό της θύρας του Ουρανού· ή χλόη όμως της πλατείας αυτής δεν έχει χρώμα πράσινον αλλά κυανόν, όπου φύονται μυριάδες χρυσών και άργυρών άνθών τα όποια λάμπουν την νύκτα, και αυτά όνομαζόμεν ήμεις άστρα.

Όταν τα άγγελάκια παίζουν δεν είνε παρόντες οί διδάσκαλοι των, διότι βέβαια έχουν και αυτοί ανάγκην αναπαύσεως την Κυριακήν

ένεκα τών κόπων της εβδομάδος· διά τούτο ή επίτηρησις αυτών κατά τας ώρας τών παιγνιδίων είνε αναθεθειμένη εις τόν Άγιον Πέτρον, τόν θυρωρόν του Παραδείσου, ό όποίος προσέχει να μή γίνωνται άταξίαι και να μή απομακρυνθή και χαθή κανέν άγγελάκι. Άν τυχόν ιδή ότι άπεμακρυνθή κανέν, τό προσκαλεί να επανέλθη σφυρίζων με τό χρυσούν κλειδίον του.

« Ο ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ ΤΑ ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ ΣΦΥΡΙΖΩΝ ΜΕ ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΚΛΕΙΔΙΟΝ ΤΟΥ »

Μίαν ημέραν έκαμε πολλήν ζέσθην εις τόν ούρανόν, και ό Άγιος Πέτρος, καταβλημένος, άπεκομήθη. Καθώς παρετήρησαν τούτο οί μικροί άγγελοι ήνοιξαν τας πτέρυγας των και ήρχισαν να πετούν έδω κ' εκεί εις την πλατείαν. Οί πλέον τολμηροί έτρεξαν και έφθασαν εις τό μεγάλο διαχώρισμα, τό όποίον έδεικνυεν ότι εκεί τελειώνει ό παράδεισος, και έζήτησαν να εύρουν καμμίαν σχισμάδα εις την ήποίαν να πλησιάσουν τα περιεργα ματάκια των και να ίδουν τί συμβαίνει έξωθεν. Άλλ' άφού δεν εύρον καμμίαν σχισμάδα ανερχήθησαν εις τόν τοίχον και σιγά σιγά έφθασαν μέχρι της κορυφής, βοηθούμενοι και από τα πτερά των.

Όπισθεν του μεγάλου εκείνου διαχωρίσματος ήτο ή κόλασις και άναρίθμητα διαβολάκια έκαμνον διαφόρους άταξίας. Ήσαν κατάμαυρα, πίσσα, και είχαν κέρατα και ουράς μεγάλας. Μερικά εξ αυτών έσήκωσαν τούς πονηρούς όφθαλμούς των και παρετήρησαν τα άγγελάκια άμέσως λοιπόν ήρχισαν όλα να παρακαλούν να τα αφήσουν όλίγον να εισέλθουν εις τόν ούρανόν, υποσχόμενα ότι θά είνε ήσυχα και φρόνιμα. Οί μικροί άγγελοι τα έλυπήθησαν και άφού μάλιστα τα μικρά αυτά άραπάκια τούς έφάνησαν πολύ νόστιμα, έσκέφθησαν ότι δεν θά έπέιραζε να τούς κάμουν

αυτήν την μικράν χάριν. Έτρεξαν λοιπόν εις την αποθήκην και εύρον μίαν κινητήν κλίμακα (Ευτυχώς ό Άγιος Πέτρος δεν είχε ακόμη έξυπνήσει) την ανεβίβασαν εις την κορυφήν του διαχωρίσματος και αφήσαν την βάση της να κατέλθη μέχρι της κολάσεως. Άμέσως τα διαβολάκια αρχίζουν να πηδούν επάνω εις την κλίμακα ως πίθηκοι· οί μικροί άγγελοι απλώνουν τα χεράκια των και τα βοηθούν να πηδήσουν εις την πλατείαν του ούρανού.

Κατ' αρχάς ήσαν πολύ φρόνιμα. Έβαδίζον σεμνώς και είχαν άνωψωμένες τας ουράς των επί τών βραχιόνων των, όπως ενίστε οί αξιωματικοί τα ξίφη των. Άλλά μετ' όλίγον έβαρύνθησαν να υποκρίνωνται τόν φρόνιμον και ήρχισαν να κάμουν τούμπες, να περιπατούν με τας χείρας και να μουγκρίζουν. Περιπαίζον την σελήνην, ή όποια έκύτταζε ήσυχα ήσυχα από έν παράθυρον του ούρανού, της έβγαζαν την γλώσσαν, έκαμνον τόσας άλλας άταξίας και επί τέλους έρρίφθησαν εις τα ώραια άνθη, τα όποια έφύοντο επί της χλόης, τα έξερρίζωνον και τα έρριπτον εις την Γην.

Οί μικροί άγγελοι βλέποντες όλον εκείνο τό κακόν έφοβήθησαν και μετενόησαν πικρώς διότι άφησαν να εισέλθουν εις τόν ούρανόν τοιούτοι άδιάκριτοι έπισκέπται. Μάτην τούς παρεκάλουν, μάτην τούς επέπληττον οί μικροί διάβολοι ή δουλειά των, έξηκολούθουν να κάμνον σατανικών θόρυβον. Τότε, έν τή στενοχωρία των, οί άγγελοι έξύπνησαν τόν Άγιον Πέτρον και μετá συντριβής ώμολόγησαν την άπερίσκεπτον πράξιν των. Άγαπηκτής ό Άγιος έφώναξεν εις τούς άγγέλους :

« Μέσα όλοι! γρήγορα! » και ή φωνή του ώμοιάζε με βροντήν. Τα άγγελάκια με καταβασμένα τα πτερά των έσπευσαν άμέσως να χωθούν μέσα εις τόν Παραδεισον. Έπειτα ό Άγιος Πέτρος έκάλεσε μερικούς άγγέλους χειροδυνάμους, οί όποιοι έξεδίωξαν τα άναγωγα διαβολόπουλα και τα ήνάγκασαν να επιστρέψουν εις την κόλασιν.

Οί μικροί άγγελοι δεν διέφυγον την τιμωρίαν, της όποιας ήσαν άξιοι. Επί τρεις κατά σειράν κυριακάς τοίς άπηγορεύθη να παίζουν εις την πλατείαν του ούρανού, συγχρόνως δε τοίς έπεβλήθη να έχουν καθ' όλον τούτον τόν καιρόν τας πτέρυγας των διπλωμένες και να μή φορούν τόν φωτεινόν στέφανον, τούτ' όπερ θεωρείται ως μεγίστη κατάσχυνη δι' ένα άγγελον.

Όπωςδήποτε όμως τό δυσάρεστον τούτο συμβάν είχε και τό καλόν του, διότι τα άνθη, τα όποια οί μικροί πειρασμοί είχαν εκρίζωση και ρήψη εις την Γην, έκαμναν ρίζας και ηξήσαν και έπολλαπλασιάσθησαν

με τόν καιρόν. Και έχασε μέν τό άστεροειδές τούτο άνθος πολύ εκ της ούρανιας καλλονής του, είνε όμως πάντοτε χαριτωμένον με τόν κατάχρυσον δίσκον του και την άργυράν του στεφάνην. Και επειδή είνε καταγωγής ούρανιας, έχει έν χάρισμα όλως ιδιάζον. Όταν δηλαδή έχωμεν καμμίαν άμφιβολίαν περι άγαπητου τινος προσώπου καταφεύγομεν εις αυτό, εις την μαργαρίταν άποσπώμεν ανά έν τά λευκά πέταλά της και με τό τελευταίον μάς λέγει την ζητουμένην άπάντησιν.

[Μίμησις]

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

« ΗΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΚΑΜΝΟΥΝ ΤΟΥΜΠΕΣ, ΝΑ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΝ ΜΕ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ... »

ΑΜΑΡΑΝΤΑ

Ἐξεδόθησαν ἐγγάτως τὰ ΑΜΑΡΑΝΤΑ, ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ ἀγαπητοῦ μας συνεργάτου κ. Γεωργίου Δροσίνη, διευθυντοῦ καὶ ἐκδότης τῆς «ΒΕΤΙΑΣ», τοῦ ὁποῦοι πολλοὶ τρυφεροὶ στίχοι ἐστόλισαν καὶ στολίζουσι τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ. Τέσσαρες σειραὶ: Πρωτὴ δὲ ὄσπερ — Ἀγάπη — Ἀντίλαλοι — Ὡς τὰ ἔβρα, ἀπαρτίζουσι τὰ ΑΜΑΡΑΝΤΑ τοῦ κ. Δροσίνη, καὶ ἀποτελοῦσι τόμον ἐξ 149 σελίδων, εἰς τὰς ὁποίας διαφαίνεται ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ τρυφερότης καὶ ἡ ἀπαραμίλλος καλλιτεχνικὴ στιχουργία τοῦ ποιητοῦ των. Τὰ ΑΜΑΡΑΝΤΑ δὲν εἶνε βεβαίως διὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, διότι δὲν ἐγράφθησαν δι' αὐτοὺς, ἐκθύμως ὅμως ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ συνιστᾷ αὐτὰ εἰς τοὺς μεγαλητέρους ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς γονεῖς τῶν συνδρομητῶν της, μετὰ τὴν πλήρη πεποίθησιν ὅτι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ποιητικωτάτων καὶ ἀμαράντων ἀληθῶς σελίδων των θέλουσιν αὐτοὶ ἐντυφῆσαι καὶ θέλουσιν ὁμολογήσει μεθ' ἡμῶν, ὅτι τοιαῦτα βιβλία, οἷα τὰ ΑΜΑΡΑΝΤΑ, ἔχουσιν μόνον πλουτίζουσι ἀλλὰ καὶ στολίζουσι τὴν σύγχρονον ἑλληνικὴν φιλολογοίαν.

Διὰ τὴν μὴ μείνωσιν ὅμως παραπονεμένοι καὶ οἱ μικροὶ συνδρομηταὶ μας, ἀποσπῶμεν ἐκ τῆς ποιητικῆς ταύτης συλλογῆς καὶ δημοσιεύομεν τὸν *Χωρισμὸν*, ποίημα χαριτωμένον καὶ περιπεπαισμένον.

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

[Ἐκ τῶν ἄρτι ἐκδοθέντων « ΑΜΑΡΑΝΤΩΝ » ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ]

Σὺν ἔρθ' ἢ βαρυχειμῶνιά 'ς τὸν οὐρανὸν μας μαῦρην
Δὲν κλαίω τὸ γοργὸ πουλί, ποῦ πάει μετὰ τὰ πουλιά
Ναῦρ' 'ς τὰ ξένα ἄλλη φωλιά
Καὶ καλοφύνη ναῦρ'.

Μὰ κλαίω τὸ φτωχὸ δένδρον ποῦ θέ νὰ μένη ἀκόμα
Καὶ μ' ὄλα τὰ χιονόδροχα καὶ μ' ὄλον τὸν βοριά
Πάντα 'ς τὴν ἴδια τὴ μεριά
Πάντα 'ς τὸ ἴδιο χῶμα.

Κι' ὅταν χωρίζη δυὸ καρδιαὶ ἢ τύχη ἢ ὄργισμένη
Δὲν κλαίω ἐκεῖνη τὴν καρδιά ποῦ θὰ ξενιτευτῆ,
Μὰ κλαίω καὶ πόνῳ γι' αὐτὴ
Ποῦ μοναχὴ θὰ μένη.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος πατρὸς καὶ υἱοῦ :

- Πῶς πηγαίνεις εἰς τὰ μαθήματά σου, Μίμη;
- Εἶμαι τρίτος.
- Γιατί νὰ μὴν εἶσαι πρῶτος;
- Εἶναι ἄλλος πρῶτος.

* Ἐπιτάλη τοῦ Χαρολάμπου Γ. Σαράντη.

- Πήγαινε, παιδί μου, νὰ πῆς τοῦ κῦρ Γιάννη, νὰ εἴδῃ ποῦ τὸν θέλω.
- Καὶ ποῦ κάθεται;
- Πέρα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ποταμάκι, καὶ δὲν ἔχεις παρὰ νὰ περάσῃς τὸ ποταμάκι, γιατί αὐτὸ εἶνε τὸ δυσκολώτερον.
- Τὸ παῖδιον ἀνεχώρησε καὶ μετὰ τινα ὥραν ἐπέστρεψε.
- Ἐ! τοῦ εἶπες; ἐρωτᾷ ὁ πατήρ.
- Ὅχι.
- Μὰ τί ἔκαμες λοιπὸν τόσην ὥραν!
- Πῶς τί ἔκαμα! Ἐκαμα τὸ δυσκολώτερον, πατέρα! ἐπέρασα τὸ ποταμάκι...

* Ἐπιτάλη τοῦ Κέλχαντος.

Ὁ διδάσκαλος λέγει εἰς τοὺς μαθητὰς του νὰ προσέχωσιν εἰς τὸ μάθημα, δίδει ὅποιον συλλάβην ἀπροσεκτοῦντα θὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ γράψῃ 50 σειρὰς ἐκ τοῦ μαθήματος του.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μαθήματος ὁ μικρὸς Κωστάκης δὲν ἐπρόσεχεν ἀλλ' ἔγραφε κατὰ τι.

Ἄφνης ὁ διδάσκαλος τὸν ἐρωτᾷ ποῦ ἔμειναν εἰς τὸ μάθημα.

Καὶ ὁ Κωστάκης μετ' ἀταραξίας :
— Πάρετε, διδάσκαλε, τὰς 50 σειρὰς ποῦ ἔγραψα διὰ τιμωρίαν.

* Ἐπιτάλη τοῦ Αἰτωῦ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων.

- ΝΙΚΟΣ : Ὁ μπαμπᾶς σου λοιπὸν, λέγεις, ἔχει πενήντα χρόνια ποῦ δουλεύει;
- ΑΝΔΡΕΑΣ : Ναι, καὶ ὅμως δὲν ἄσπρεται 'ς τὴ δουλειά.
- ΝΙΚΟΣ : Ἐχει δυνατὴν κρᾶσιν, φαίνεται.
- ΑΝΔΡΕΑΣ : Ὅχι, ... ἀλλὰ εἶνε ἀνθρακοπῶλης.

* Ἐπιτάλη τοῦ Μελιτῶνος Νανάρου.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

τοῦ προταθέντος ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 παρελθόντος Μαΐου πρὸς εὐρεθὶν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου, καὶ Αὐγούστου 209 πνευματικῶν ἀσκῆσεων.

[Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πάσας ὁρθὰς λύσεις ἀπίστευτων ἑκάστος ἔμπροσθενως.]

ΤΑΞΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ (Ἡλικίας 16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

- πρῶτον βραβεῖον : Νεράιδα τῆς Λίμνης, 187.
- δεύτερον βραβεῖον : Μαῦρος Κύκνος, 163. — Καρυάτις Παρθένος, 159.
- τρίτον βραβεῖον : Λυδία Ἀβὸς, 146. — Μουσολήπτος, 138. — Ἀπτερος Νίκη, 118.
- Ἐπαίνος : Πλούταρχος ὁ Χαϊρανός, 94. — Λαοκόων, 81. — Βασιλεὺς Ἀετός, 69. — Λογχοφόρος, 60.
- Εὐφημος μνηεῖα : Μηλόλοθη, 43. — Σ. Λυκούδης, 36. — Ἀνδρεὺς Ἕλλη, 32. — Ἐλένη Μακροπούλου, 32.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Ἡλικίας 13—15 ἐτῶν)

- πρῶτον βραβεῖον : Ἀετὸς τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων, 162.
- δεύτερον βραβεῖον : Πύρρος ὁ Ἑπερωτῆς, 159. — Ἐπιδοφόρος, 147.
- τρίτον βραβεῖον : Χαρολάμπης Γ. Σαράντης, 145. — Σαφῶ, 142. — Κύμα τοῦ Εὐζεῖνου, 131.
- Ἐπαίνος : Πολεμιστὴς τοῦ 1821, 115. — Χρυσόραπις Ἀργεφόντης, 100. — Φιλόπατρις Ἴων 77. — Μιλτιάδης Σταμαύλης, 76. — Στρατηγὸς Γόρδων, 73. — Χελιδὼν, 70. — Νικηφόρος Ἑλλάς, 63. — Κρήνιον Ὀρος, 62. — Δίνος Χιονοσκεπῆς, 62. — Κ. Γιαννηλόης, 60.
- Εὐφημος μνηεῖα : Ἀσπαίρων Ἰχθύς, 56. — Θεμιστοκλῆς Χριστοφίδης, 54. — Ἀφρικανὸς Δίων, 37. — Κωνσταντῖνος Ρόδων, 36.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (Ἡλικίας 10—12 ἐτῶν)

- πρῶτον βραβεῖον : Κάλια, 157.
- δεύτερον βραβεῖον : Παναγιώτης Μομακίδης, 128. — Βύρων, 112.
- τρίτον βραβεῖον : Μπιρμπίρα, 108. — Εὐτόλιμος Ναύτης, 96. — Διαυγὴς Ρύας, 90.
- Ἐπαίνος : Ἀττικὴ Νύξ, 82. — Βασίλειος τῶν Ἀνθέων, 70. — Γλυκεῖα Ἑλλάς, 68. — Γαρούφαλλον τῆς Κίλιας, 68. — Χαϊδεμένη, 50. — Χαρολάμπης Τσερούλης, 45.
- Εὐφημος μνηεῖα : Μιλτιάδης Μελισσοργός, 40. — Ἐνδοξὸς Μιλτιάδης, 32. — Ἑλλη Ναυτῆς, 31. — Ναύαρχος τοῦ Αἰγαίου, 29. — Ἀστακός, 29. — Ὀλυμπία Σωτηροπούλου, 28. — Ζωγράφος Ὀδυσσεύς, 23.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (Ἡλικίας ἕως 9 ἐτῶν)

- πρῶτον βραβεῖον : Ἀπαλὸν Κύμα, 141.
- δεύτερον βραβεῖον : Βάχος, 139. — Εὐδοξὸς 138.
- τρίτον βραβεῖον : Φοῖβος Ἀπέλλων, 77. — Λεοντόκαρδος Λεωνίδας, 69. — Τερψιχόρη Φωκίδου, 56.
- Ἐπαίνος : Μικρὸς Ναυπηγός, 41. — Ἰωάννα Κοκκίνη, 36. — Μίραρος Κυνηγός, 30.
- Εὐφημος μνηεῖα : Χρυσόμαλλος Κρούς, 25. — Ἐμμανουὴλ Α. Τζαλιῆς, 22. — Πολεμιστὴς τῶν Θερμοπυλῶν, 16. — Κωνσταντῖνος Παντερμαλῆς, 16. — Μαρία Ποτασσάρου, 15.

ΕΙΣΤΕΙΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις ἀναρτῆσαι καὶ ἐν τῶν τεσσάρων τάξεων καὶ οἱ ἐπόμενοι :
Μαῖρη Ἀκαστορίδου, 11. — Λουκάς Ἀναστασιάδης, 15. — Ἀνδρεὺς Ἕλλη, 25. — Ἀνοικτόκαρδος, 13. — Α. Ε. Ἀντωνιάδης, 1. — Ἀργεῖος Ὀπλίτης, 2. — Στυλιανὸς Δ. Ἀργύρης, 1. — Ἀστὴρ τῆς Βιθυνίας, 9. — Ἀφρισημένον Κύμα, 20. — Ἀλβέρτος Βάρκερ, 27. — Βοῦ Βοῦντος ἐν τῇ Ἐρήμῳ, 19. — Βρύον τῆς Θαλάσσης, 8. — Ἀμαλία Ν. Γαζῆ, 19. — Δημήτριος Γεωργιάδης, 21. — Γράμ-Κάμ-Κάμ, 13. — Πλάτων Γρηγοριάδης, 11. — Δεκάχορδος Λύρα, 8. — Σπυρίδων Δεσούλλας, 22. — Γεωργίος Γ. Δημάκος, 18. — Εὐθαλία Δημοπούλου, 11. — Ἐγκαταλειμμένος Παῖς, 18. — Ἐλαφρόπτερος Χρυσάλλης, 17. — Ἐλένη τοῦ Μενελάου, 20. — Νικόλαος Μ. Ἐλευθερίου, 16. — Ἀγαθὰ Εὐαγγελίδου, 12. — Δεῦνδρος Ζαφειρόπουλος, 19. — Ζήτω ἡ Ἑλλάς!, 24. — Μαρσιάνθη Ζολώτα, 6. — Πέτρος Σ. Ζορηπᾶς, 2. — Χαρολάμπης Γ. Ζυμβρανάκης, 15. — Εὐθύμιος Ἡλιάδου, 11. — Πέτρος Ἡλιόπουλος, 8. — Ἥλιος Κρυσόφωτος, 20. — Θαλασσοπούλι, 20. — Θεμιστοκλῆς Θεοδορόπουλος, 6. — Θεορίτης, 22. — Θρησιόμχος, 12. — Μαρία Θ. Ἰγγλέση, 7. — Ἐλένη Ἰωαννίδου, 8. — Ἴππος τῆς Ἀραβίας, 11. — Μαρία Κ. Καραθεοδωρῆ, 5. — Κέδρος τοῦ Λιβάνου, 16. — Κόκκινον Μῆλον, 13. — Ι. Κ. Κουτσούλης, 12. — Ἀριστείδης Μ. Κωνσταντινίδης, 18. — Ἐμμανουὴλ Ν. Λεωνίδης, 14. — Λευκὴ Χελιδὼν, 10. — Νεοκλῆς Μανουσάκης, 7. — Γεώργιος Χ. Μανωλοπούλου, 21. — Νικόλαος Π. Μαρσίλλος, 18. — Μαρία Φ. Μαυρογορδάτου, 1. — Μῆλον τῆς Ἐρίδος, 25. — Μικρὸς Μάγος, 12. — Ἀσπασία Νικολαίδου, 6. — Ἀθηνᾶ Οἰκονομίδου, 6. — Κλειώ Παντελίδου, 17. — Ἐλευθέριος Θ. Παπαδόπουλος, 8. — Θησεύς Α. Παπαδόπουλος, 1. — Ξενοφῶν Πέππας, 12. — Πρασίην Χλόη, 8. — Μαρία Θ. Ράφου, 20. — Σκηπτινὸς ὁ Ἀφρικανός, 12. — Σπαρτιάτης Λυσάνδρος, 7. — Κωνσταντῖνος Σαμακιάδης, 11. — Στήριγμα τῆς Μητρός, 1. — Κλεοπάτρα Β. Συμμεριᾶ, 4. — Ταραντέλλα, 5. — Τροχίμιος Θησεύς, 2. — Φεῖδι Κολοβός, 8. — Φιλόπατρις Ἀργεῖα, 24. — Μιχαὴλ Φωταρηόπουλος, 9. — Λεωνίδας Π. Χατζόπουλος, 19.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

του προταθέντος εν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 28 παρελθόντος Φεβρουαρίου πρὸς σύνθεσιν παιδικῷ πνεύματος.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Πύρρος ὁ Ἡπειρώτης. — Κάλχας.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Φιλόπατρις Ἰων. — Μαγεμένη Ἀκρογιαλιά.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Σαφώ. — Μουσουργός. — Ἄετος τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων.

ΕΠΑΙΝΟΣ : Ἀμφιρίτη. — Ἀλβέρτος Βάρκερ. — Ἀρμόνιος. — Πικνή Ὀριήλη. — Μαργαρίων Ἀστήρ. — Χαράλαμπος Γ. Σπράντης. — Γλωσσού. — Μέλλων Ναύαρχος. — Ἄκτις Ἡλίου. — Καλὸς Φίλος.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Ἐλευθέρα Ἑλλάς. — Τέκνον τῶν Ὀρέων. — Βρίαν. — Χαράλαμπος Τσερούλης. — Γρηγόρο-μυχαλονίκος. — Κύμα τοῦ Εὐξείνου. — Χρυσίνη Π. Θεοδόρη. — Ἑλλην Ῥοβινσόν. — Θεμιστοκλῆς Χριστοφίδης. — Χιονοσκεπὴς Αἶνος. — Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς. — Ἐνδοξοί Μιγάτοδης. — Ἀφρικανὸς Λέων. — Τριάστερος. — Ὑπναραῦ. — Μαγεκός Καθρέπτης. — Κατεργηράκος. — Ἀναστασία Ε. Βλασσαπούλου. — Σωτήριος Σταμούλης.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

255. Λεξιγράφος.

Ἔχω τὸ χρώμα μου λευκὸ καὶ τὴν φωνὴν ὀξείαν. Τὰ ὕδατα τὰ ἀγαπῶ ὡς καὶ τὴν ἐρημίαν. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν μέσην μου ἐν γράμματι ἂν ἀλλάξῃς Ἐμπρός σου πρᾶγμα στραγγυλὸν ἀέσιως θὰ χαράξῃς.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ἰ. Ἰακωβόπουλου.

254. Μωσαϊκόν.

Τὸ ἄνθη τῆς ἀνοίξεως, ἡ θεὰ τοῦ ἀέριου. Ἡ καλλονὴ τῆς φύσεως, ἡ αὔρα τοῦ Ζεφύρου. Αἱ φωταῖναι καὶ λάμπουσαι ἀκτῖνες τῆς σελήνης. Ἡ βοδοδάκτυλος ἡώς, τὸ κύμα τῆς γαλήνης. Θὰ σοὶ δανείσων γράμματα δι' ἂν, ἐὰν βελήσῃς, Τρικυμιώδη θάλασσαν μπόρεῖς νὰ σχηματίσῃς.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ἀρηπίου Νικολάου.

253. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον μου φιλόσοφον ἀρχαῖον φανερώνας. Τὸ δευτέρον μου χώρα τις εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Τὸ τρίτον ἔχει καὶ κρατεῖ ἔς τὸ ἄκρον ἡ βελόνη. Ἄν βέλῃ τις τὸ τέταρτον ὁ σίγχιος τὸ δηλώνει. Ἡμεῖς, τὸ πέμπτον, εἴμεθα φαγώσιμος οὐσία. Ἐὰν τὸ ἕκτον δὲν εὐρῆς, σοὺ λείπει ἡ φαντασία.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων.

256. Κυβόλεξον.

Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπιζῶ νὰ μὲ εὐρῆς. Εἶμαι πρόθεσις συνήθης καὶ βεβαίως μὲ εἰσεύρεις. Εἶμαι ῥῆμα καὶ σημαῖω στάσιν καὶ ἀκίνησίν. Εἶμαι ἥρωα καὶ δὲν ἔχω καμμίαν ἄλλην σημασίαν.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Μέλλωνος Ναυάρχου.

257. Κρυπτογραφικόν.

- 1 2 3 4 5 6 7 1 8 9 4 = Ἑλλην κοιητής.
2 6 3 1 = Φυτόν.
3 2 3 4 = Φυσικὸν φαινόμενον.
4 6 7 3 1 = Ἐπίδοξος βασιλισσα.
5 2 6 3 1 = Ἀρχαία πόλις
6 2 8 3 4 = Πηγὴν.
7 1 2 6 4 = Ὀδηγὸς πλεόντων.
8 9 4 6 4 = Νῆσος.
9 2 1 3 6 8 = Ἀρχαῖος ναὸς θεᾶς.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ἐπειδοφόρου.

258-261. Φωνηεντογράφος.

Διὰ τῶν κάτωθε συμφῶνων σχημάτισον πέντε λέξεις, προσθεμένου ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος τρις εἰς ἕκαστην λέξιν. Ἡ τάξις τῶν συμφῶνων δύναται νὰ μεταβληθῇ, αἱ δὲ εὐρηθησάμεναι λέξεις θὰ σημαίνοσι :

1) Δῆλον. 2) Ποταμὸν. 3) Ἀκρωτήριον. 4) Πόλιν τῆς Ἑλλάδος.

α') ΔΑΜΕ. β') ΜΚΣΑ. γ') ΦΡΓΤΡΑ. δ') ΝΤΡΓ.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Πλουτάρχου τοῦ Χαριτωῦ.

262. Φωνηεντολέπον.

Ο-γην-ν-καλυ-ν-ββε-νθρς-μτρς-τν-νν-Τν-νκντ-τ-σθνμς-πρσθ-ν-πκρψ-τν-λλφν-δν-ρν-μφσθν-τς-τν-λλν.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Βαρχου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 16 Νοεμβρίου πνευματικῶν ἀσκησέων.

188. Ἄρτα. — 187. Κακὰ, καλὰ. — 189. Μ Α Ν Α ΓΑ ΠΙ ΚΟΝ Α Ν Κ Ι Δ Ρ ΓΑ ΔΗ ΝΗ ΡΙ ΝΗ Γ Ι Δ Ο Δ Ο Ν Ν Ρ Ρ ΚΟΝ Ι Ρ Κ Μ Α Δ

—180. Κοντὰ ἔς τὸ νοῦ κ' ἡ γνώση. — 191 - 193. Δ.) Πλοῦτον, ποῖον, ποῖος, κῶνος, πόθος, πῖθος, λίθος, λίκος, ἴπκος. — Β.) Ἄλιμη, ἄλιμα, ἄλιμα, Κάμμα, κρέμα, κρέμα. — Γ.) Κίθνος, κῶνος, Κόννος, κόπος, τόπος, τυπος, κτύπος. — 194 - 196. α') Σαχάρα. β') Μαδαγασκάρ. γ') Λαπλάτς. — 197 - 203. Ἡ ἀναλλαγή γίνεται διὰ τοῦ γράμματος ξ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι νέαι λέξεις εἶνε: ἄξις, κόλαξ, ξανθός, ἄρτυξ, ἔξνος, ξίφος, κόραξ. — 204. Δρυὶς πεσοῦσης: πᾶς ἀνὴρ ζυλεύεται. — 205. ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΑΟΣ, νόστιμα, Ἑλλάς, μάρμαρον, οἶνος, Σάμος, τρίβολος, ῥέσον, βιολλόν, Ἰστρος, Αἰθίοκος. — 206. ΕΣΤΙΑ, ΗΛΙΟΣ (1. Εὐρύκλῆς. 2. Σεμέλη. 3. Τόνις. 4. Ἰκπετος. 5. Ἀμρυσία. — 207. Ὁ Περίανδρος ἦτο σοφὸς ἐκ τῶν ἐπτά.

Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματὸσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.